

МЕТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Христос Рождається! Славимо Його!

Різдвяне послання
Блаженнішого Святослава

Різдвяне послання
Митрополита Львівського

Споконвічно від Отця народженому нетлінно Синові, що в останній час безсіменно від Діви тілом народився, Христу-Богові закликаю: Ти, що підняв нашу силу, Святий еси, Господи! (Канон Різдва)
Христос рождається!

На голос ангела, який пролунав пастушкам серед темної ночі, спішимо ми сьогодні до вбогої стаєнки у Вифлеємі. Тут ми бачимо на руках Пречистої Діви Марії Божого Сина, що прийшов у наш світ як людина. Разом із ними радіємо і дивуємося, оспівуємо і споглядаємо живого й істинного Бога, який народився в людському тілі та віддає Себе в руки людини як маленьке, ніжне і беззахисне Дитя.

Різдво нашого Спасителя відкриває нам глибини Божественного життя, як також всю правду про саму людину. Той, хто сьогодні явився в людському тілі, існував ще перед сотворенням світу, бо як предвічний Бог споконвічно від Отця народився нетлінно як Син! Це таїнство Божого синівства Ісуса Христа – що само по собі є невимовним і незбагненним! – сьогодні об'являється і проповідується людині. Це свято робить нам доступним божественне синівство, проголошує, що наш Бог-Отець любить нас як своїх синів і дочок. У Його новонародженому Сині ми переживаємо сьогодні нашу близькість до Бога, таку саму теплу, могутню, реальну та життєдайну, якою є трепетна близькість люблячого батька до свого єдиного первістка.

Вдивляючись в обличчя Божого Дитяти і Його Матері Марії, усвідомлюємо, що свято Різдва дає нам пізнати правду про нашу людськість, про власну людяність, яка стала знаком Божої присутності: «І ось вам знак, – каже ангел до пастушків. – Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк. 2, 12). Це Дитя – сам Бог Ізраїля, що в останній час безсіменно від Діви тілом народився. Це Дитя враз доручає людині, в особі Йосифа Обручника, дивну роль свого опікуна. У Різдві Христовому ми приймаємо вічного Бога таким, якими є самі. Бо зазвичай люди прагнуть, щоб ними хтось опікувався. А тут, у Вифлеємі, сам Бог, як дитя, є тим, ким опікується людська родина!

Людяність, відчуття святості людського життя і пошана до нього – це та зворушлива і спасенна дорога, якою в цю таїнственну ніч Божий Син, як Син Марії, приходить до нашого дому, нашої родини, нашого народу. І ця божественна людяність – боголюдство воплощеного Сина Божого – відкриває нам сьогодні різдвяну дорогу любові до Бога і ближнього. Святкуючи Різдво разом із подорожніми й безпритульними, солідаризуючись із тим, кого зневажають і чию гідність заперечують, ми, християни, як справжні опікуни та благовісники присутності Бога серед нас, робимо наш світ, наше суспільство більш людяним і гідним самої Людини.

Народження Сина Божого, Відвічного Слова Отця, виявляє, поряд із величчю та славою нашого Бога – Творця і Спасителя, велич і славу людини як вінця всього сотвореного. У своєму воплощенні Бог виявляє особливу гідність людини, бо втілюється саме в неї – у свій образ. Святий Іринеї Ліонський навчає:

Продовження на 2-й сторінці.

Препосвященним Владикам, Всесвітлішим та Всечеснішим, Високореподобним і Преподобним отцям, ченцям та черницям, Достойним братам та сестрам Львівської Митрополії УГКЦ, мир у Господі та Божє благословення!

Поки живемо у тілі – ходимо впевнено ногами, однак святий апостол Павло вказує на глибшу, не тілесну ходьбу: «І коли ми живемо духом, то духом і ходимо» (Гл. 5, 25). Життя Божим Духом – правдиве і праведне життя! Людина – тимчасове створіння на землі. Її життя обмежене, невизначене, вона сподівається кожної хвили зустрічі зі своїм Творцем, Спасителем, Божим Сином, а також Суддею. «Отець бо не судить нікого, а Синові дав Він суд увесь» (Ів. 5, 22). І наша Церква знову із вдячністю святкує історичну правду Різдва Божого Сина, який сповіщає кожній людині стан її вічності. Він прийшов у світ, народжуючись від Діви Марії, чим раділо усе небо, а першими це побачили смиренні пастухи: «І пішли вони притьмом і знайшли Марію, Йосифа й Дитятко, що лежало в яслах» (Лк. 2, 16). До пастухів стада заговорив сам ангел, звіщаючи їм та усьому світу велику радість – народження Месії, а разом з тим, викуп усього людського роду від диявольського засилля. Пастухи бачили ангела, а згодом – велику силу «небесного війська», що промовляла та прославляла Бога. Дуже цікаво те, що пастухи бачили небесних духів, які прославляли Господа: це додало їм сили, охоти та відваги спішити у Вифлеєм, щоб побачити народженого Месію (пор. Лк. 2, 15). Так Бог зблизився у тілесному виді до свого люду, до своїх створінь, своїх дітей.

Це – свобода, воля, дар й правда називатися Божими дітьми! Людство очікувало приходу Сина Божого у світ від часу впадіння Адама і Єви у гріх. Пророки віщували, оспівували й голосили про майбутню подію спасіння в особі Сина Божого. Людство сподівалося з року в рік, що прийде очікуваний Месія, хоч ніхто не міг збагнути до кінця суті цієї Особи. Пророк писав: «Бо хлоп'ятко нам народилося, сина нам дано; влада на плечах у нього; і дадуть йому ім'я: Чудесний порадинок, сильний Бог, Отець довічний, Князь миру» (Іс. 9, 5). Легше було голосити про роцтво, частково описати силу даної особи, назвати його Богом, втішатися

• СІЧЕНЬ •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
99 / 1

Зима 2013 року, безперечно, увійде в історію України як визначний момент становлення державницької свідомості українців, як безпрецедентний порив до утвердження національної гідності нашого народу. Цей феномен уже вписав себе в українську історію під гордим ім'ям – Майдан. Цей потужний порив українського національного духу поставив перед собою завдання – подолати агресивну силу притягання, яку демонструє коваюча совєтська імперія. Злобні противники свободи, бажаючи подавити рух українців до свободи, скерували проти мирних людей спецзаго-ни, які, вдавшись до насилля, намагались брутально Майдан розігнати. Безбожники прорахувались – Господь стоїть на боці правди, бо вислуховує молитви своїх дітей, котрі моляться за Україну, за Майдан, за народ. Господь вислуховує молитви своєї Церкви, пообіцявши, що «пекельні сили її не подолають». Тут пригадуються слова світлої пам'яті Митрополита Володимира (Стернюка): «Тримаймося разом, і тоді ніхто нам нічого не зробить!»

Офіційний сайт нашої Церкви (<http://news.ugcc.org.ua/>) дає інформацію про те, що:

ЧЛЕНИ ПОСТІЙНОГО СИНОДУ УГКЦ МОЛИЛИСЯ НА ЄВРОМАЙДАНІ ПІД ЧАС ШТУРМУ СИЛОВИКІВ

Уранці 11 грудня члени Постійного Синоду Єпископів Української Греко-Католицької Церкви – владика Богдан (Дзюрах), секретар Синоду, владика Кен (Новаківський), єпарх Нью-Вестмінстерський, владика Ярослав (Приріз), єпарх Самбірсько-Дрогобицький та владика Борис (Гудзяк), Апостольський екзарх для українців греко-католиків Франції, Швейцарії та країн Бенілюксу – відслужили на сцені Майдану молебень до всіх святих українського народу.

Зокрема, у своєму слові до людей доброї волі та силовиків, які всю ніч штурмували мітингувальників на Майдані, владика Борис закликав зі сцени «не допустити братовбивства». «Хлопці, послухайте мене, не беріть гріха на душу. Подумайте, що ви розкажете дітям і внукам. Нема нічого гіршого, ніж убити брата, нічого гіршого за Каїнів гріх», – наголосив єпископ.

Також народу України зачитали «Заяву Постійного Синоду УГКЦ», в якій засудили «дії, скеровані на обмеження громадянських прав, зокрема, свободи слова та мирного волевиявлення громадян України».

Після цього єпископи відслужили св. Літургію у польовій капличці на Майдані Незалежності.

ЗАЯВА ПОСТІЙНОГО СИНОДУ УГКЦ ЩОДО ПОДІЙ У КИЄВІ В НІЧ НА 11 ГРУДНЯ

Ми глибоко занепокоєні діями силових структур на Майдані під покровом ночі.

Ми засуджуємо дії, які скеровані на обмеження громадянських прав, зокрема, свободу вислову та мирного волевиявлення громадян України.

Ми заявляємо про нашу підтримку і солідарність з усіма тими, які на Майдані свідчать про гідність свою, своїх ближніх і свого народу.

Ми рішуче підтримуємо мирний характер цього громадського зібрання та заявляємо про несприйняття будь-якого виду насилля.

Ми молимо Всевишнього про єдність, мир, справедливості і перемогу правди в нашому народі.

Нехай серед цих випробувань нас підтримують слова Ісуса Христа, які прозвучали в усіх наших храмах цієї неділі: «Не бійся, тільки віруй, і вона спасеться!» (Лк. 8, 50).

Благословення Господнє на Вас!

- † Святослав, Верховний Архієпископ Києво-Галицький, Глава УГКЦ та члени Постійного Синоду;
- † Володимир (Війтишин), Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський;
- † Кен (Новаківський), Єпарх Нью-Вестмінстерський;
- † Борис (Гудзяк), Єпарх Паризької Єпархії св. Володимира Великого;
- † Ярослав (Приріз), Єпарх Самбірсько-Дрогобицький;
- † Богдан (Дзюрах), Секретар Синоду єпископів УГКЦ

Департамент інформації УГКЦ

Різдвяне послання Блаженнішого Святослава

«Коли Слово стало тілом, ставши тим, хто був Його образом... то вчинило людину подібною до невидимого Отця через видиме Слово» (Adv. Наєр 5, 16, 2).

Прославляючи гідність людської особи, Христовою Церква сьогодні співає: «Христу Богові закликаю: Ти, що підняв нашу силу, Святий еси, Господи!» Подібно як прихід на Землю Сина Божого через воплощення стало центром всесвітньої історії, так само пошана до гідності людської особи є осердям істинного, справді людського суспільства. Церква навчає, що суспільні інститути та їхні лідери повинні поважати кожну людину і їх найпершим завданням є сприяти цілісному її розвитку. Людина не може бути засобом реалізації економічних, соціальних чи політичних планів, наві'язаних світською владою. Ця влада мусить пильно стежити, щоб обмеження свободи чи будь-який тягар, покладений на особисте життя людини, ніколи не завдавали шкоди її гідності. (Компендіум соціальної доктрини Церкви, п. 131-133).

Кожне суспільство, у якому зневажають людину, не має майбутнього. Джерелом справедливого законодавства та суспільного устрою повинна бути гідність людської особи. Бо саме людина є осердям поєднання дочасного і вічного, Божого і людського; вона є тими дверима до вічності, що їх відкрив у своїй людяності Син Божий у день свого Різдва. Тому святкувати Різдво означає тримати відкритими двері наших сердець до гідності людини, особливо немірної і беззахисної, яким є Божественне Дитя на руках Пречистої Діви Марії.

Сьогодні українське суспільство вже вкотре у своїй історії засвідчує, що прагне будувати власне майбутнє на підвалинах християнської віри. Новонароджений Спаситель є сповненням надії всього людства на прихід Царства Божого – царства справедливості, миру і добра. Народження саме такого предвічного Царя миру звіщає ангел, коли казав пастирям: «Не бійтесь, бо я звіщаю вам велику радість, що буде радістю всього народу: сьогодні народився вам у місті Давидовім Спаситель» (Лк. 2, 10-11). Як важливо нам у цей історичний момент, на слово благовісника, відчутти, що саме Христос є джерелом нашої радості, і перестати боятися! У Різдві Христовому нехай наша тривога перетвориться на надію, розгубленість і непевність – переміниться на дорогу до Господнього вертепу. У цей різдвяний день, коли, за словами ап. Павла, сила Божя проявляється в людській немочі (пор. II Кор. 12, 9), наше відчуття безсилля перетворюється на усвідомлення власної гідності. За діянням Святого Духа це усвідомлення власної гідності стає силою, що допоможе нам збудувати суспільство, гідне людини. Ось чому ми сьогодні, величаючи силу божественної людяності, співаємо: «Ти, що підняв нашу силу, Святий еси, Господи!»

Дорогі в Христі! У цей радісний день Христового Різдва складаю всім вам сердечні вітання. Віншуючи вам добром і миром, злагодою та добробутом, прагну постукати до дверей кожної української родини! Голосом прадавньої коляди бажаю розвеселити кожне українське серце! Сповідаючи велику радість про народження нашого Спасителя, хочу зібрати всю нашу Церкву – як в Україні, так і поза її межами – докола Вифлеємського вертепу в єдину Божу спільноту!

Відчуємо себе єдиною християнською родиною, у якій сьогодні народжується наш Спаситель. Дорогою людяності та християнської солідарності торкнімося усіх, хто відстоює власну гідність, гідність своєї родини та свого народу! Поділімося нашою різдвяною радістю з тими, хто знаходиться далеко від рідної домівки, на лікарняному ліжку чи в'язничних нарах. Усі разом, за світлом зірки, спішімо до ближнього, щоб побачити в тілі – Невидимого, в Його убогості – Джерело всякого добра, у немірному – Всемогутнього, – Новонародженого Христа-Бога в обіймах Богородиці.

Христос рождається!

Славімо Його!

† СВЯТОСЛАВ
Дано в Києві,
при Патріаршому соборі
Воскресіння Христового,
19 грудня 2013 року Божого,
в день Святого Миколая,
архієпископа Мир Лікійських, чудотворця

Різдвяне послання Митрополита Львівського

з цього, але мати переконання, що ним буде сам Господь, друга Особа Божа, Творець неба і землі, усього видимого й невидимого, – не міг збагнути жодний людський розум. І до цього часу, коли нам уже відомо про прихід Сина Божого на землю у людському тілі з Діви Марії, про Його життя, діяльність, смерть та воскресіння, – людство це знає, подивляється, намагається збагнути любов Бога, але розум людини слабкий, щоб це вповні присвоїти собі.

Всемогутній, неосяжний, безмежний, невидимий Бог вмістився в убогих яслах: «І ось вам знак: Ви знайдете дитя сповите, що лежатиме в яслах» (Лк. 2, 12). І ми сьогодні в душі віри стаємо перед убогими яслами, бачимо це дитя – Ісуса, хоч немовля, але – Бога, хоч у тілі, але неосяжного; здається слабким, але володіє усім видимим й невидимим світом! Приклонімо наші голови й смиряймо нашого духа перед ласкавим, добрим й люблячим нас Богом-немовлятком. Станьмо духом із пречистою Дівою Марією, святим Йосифом та смиренними пастушками, щоби подивляти, прославляти та каятися перед Володарем миру й любові. «Він очеретини надламані не доломить і гнота тліючого не загасить...» (Мт. 12, 20), – Господня доброта, милосердя й любов не має кордонів! Прибігаймо увесь час до нашого Бога-дитятка: з одного боку – безборонного, який втікав від злого царя Ірода, що бажав Його умертвити, а з іншого боку – Творця Всесвіту, ніким й нічим не обмеженого, Бога-любові, Бога-милосердя, прощення, спасителя людства, який представляє Себе у вигляді чарівного та ласкавого немовлятка.

Господь не тільки завжди близько нас в усьому, але – «з нами Бог, розумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог» (Велике Повечір'я). Приймемо глибоко до серця слова святого Григорія Богослова, який закликав: «Будемо святкувати не пишно, але божественно, не по-світському, але добрим прикладом, не наше свято, але свято Того, Хто став нашим, ... свято нашого Владика, не торжество слабкості, але празник зцілення, не свято створення, але відтворювання» (св. Григорій Богослов, Слово 38 «На Богоявлення або на Різдво Спасителя»).

Хай свято Різдва Спасителя стане для нас позитивною переминою нашого духовного життя! Борімося проти усякого зла та діявольського насилля в наших душах іменем Ісуса та допомагаймо ближнім нашими молитвами й добрими порадами! Святкуймо духовно, вільно, величаво в повному примиренні з Господом! Вчинімо добру постанову, щоб від цього Різдва до наступного, з Божою допомогою, ми краще служили Богові та поступали у любові до ближніх! Хай зло та ненависть, підозра і бунт проти Бога не знаходять місця у наших серцях! Хай панує в наших душах мир, спокій, смирення, любов до усього, кого і що пропонує нам Господь!

Вітаю усіх зі святом Різдва Господа нашого Ісуса Христа: сильних і слабких, володарів і підданих, на волі та ув'язнених, у транспорті та на майданах, на службі й вільних від неї! Хай різдвяна радість наповнить кожне людське серце супокоем та впевненістю у прийдешньому дні! Вітаю усіх, хто молиться з нами біля екранів телевізора, хто любить Бога, і тих, хто це Його не пізнав! Дякуємо і щиро вітаємо працівників телевізії, які кожного року з великою радістю виконують своє служіння в ім'я нашого благородного народу! Нехай Господь винагородить усім рясними духовними дарами! Христос рождається! Славімо його!

† ІГОР
Архієпископ і Митрополит Львівський

Церква та міська влада підписали договір про співпрацю

Напередодні свята св. Миколая, у приміщенні Львівської правничої гімназії підписано договір про співпрацю між Курією Львівської архієпархії УГКЦ та Львівською міською радою. Цей договір погоджує спільну діяльність сторін у напрямку духовного виховання дітей та молоді міста.

Один із підписантів, Високопреосвященний Митрополит Ігор (Возьняк), серед іншого, наголосив: «Завдяки договору, який ми підписуємо, Церква більше увійде в шкільні структури. Наскільки буде можливо, будемо старатися співпрацювати і вносити християнського духа у наші шкільні та виховні структури. Прогрес християнської етики має бути високим та рухатися тільки вперед. Коли її почнуть вивчати усі учні та вчителі, тоді ми будемо мати набагато вищий рівень духовності та моралі в молоді».

Високі достойники завітали до гімназії з нагоди передачі їй фігурки святого Івана Боско. Цей святий, як відомо, опікувався бездомними дітьми, які наражались на різні небезпеки, збирав їх до купи і допомагав їм, виховував, давав освіту, і вони ставали гідними громадянами своєї батьківщини.

Тож не дивно, що на початку квітня минулого року у Львові перебували мощі цього святого. Разом із мощами громаді міста передали й фігурку святого Івана Боско. Тоді й було вирішено, що вона має переходити від одного навчального закладу до іншого.

З того часу учнівське самоврядування навчальних закладів урочисто передавало фігурку із закладу в заклад. І ось тепер учнівське самоврядування ЛУГГ передало статуетку св. Івана Боско учнівському самоврядуванню Львівської правничої гімназії. Віриться, що молитва і заступництво св. Івана Боско сприятимуть зросту духовності у нашому народі, і у Правничій гімназії зокрема.

Митрополит здійснив пастирську поїздку до Щирця

св. Варвари сюди з пастирським візитом прибув Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Тут, у співслужінні місцевого пароха, протопресвітера Богдана Когута, і численних священиків Пустомитівського протопресвітеріату та гостей, Митрополит звершив Божественну Літургію.

Під час проповіді архиєрей заохотив вірян до молитви: «Звернімося до Господа молитвою святого пророка Даниїла, який благав Бога помочі, і ми просімо Господа у нашій необхідності – особистій та країни: «Прихили,

Боже мій, вухо Твоє й вислухай, розплющ очі Твої і споглянь на наші руїни й на місто, на яке прикликано Твоє ім'я, бо ми складаємо перед Тобою наші благання, покладаючись не на нашу справедливість, а на Твоє велике милосердя» (Дан. 9, 18).

Після завершення Божественної Літургії о. Богдан подякував Митрополитові за пастирське повчання, а всім присутнім священикам і парафіянам – за спільну молитву.

Насамкінець владика Ігор звершив Чин освячення води, а відтак окропив нею усіх присутніх

Храм у Щирці носить ім'я Пресвятої Трійці, але цікавим є те, що водночас покровителькою храму є свята великомучениця Варвара. Тож напередодні свята

Вірні Лапаївки вітали високого гостя

У третю неділю грудня жителі Лапаївки, що у Сокольницькому протопресвітеріаті, вітали високого гостя – сюди завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський. Перш, ніж розпочати Божественну Літургію, владика освятив плащаницю та на престольне Євангеліє, що їх придбали парафіяни храму Успіння Пресвятої Богородиці разом зі своїм священиком. Дещо згодом архиєрей розпочав Божественну Літургію, в часі котрої виголосив проповідь.

У своїй проповіді владика Венедикт підкреслив важливість чесноти милосердя і закликав: «Якщо хочемо бути Божими дітьми, то маємо так само великодушно виявляти милосердя до інших, як це робить Він. Так, як ми чекаємо Божого милосердя і милосердя від ближнього, так і ближній чекає, що ми будемо до нього милосердні, а Бог очікує від

нас, що це милосердя, яке Він виявляє до нас, ми подаруємо ближнім!»

Після завершення богослужіння о. Інокентій-Зеновій Волошин, адміністратор храму, від імені парафіяльної спільноти подякував владіці Венедикту за пастирський візит та архиєрейське благословення для вірних.

Владика Венедикт відвідав обитель василіян у Золочеві

Ченці золочівського василіянського монастиря у день св. Миколая відзначають храмовий празник. З нагоди свята сюди завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, де відслужив Архиєрейську Божественну Літургію. Владіці співслужили протоігумен ієрм.

Пантелеймон Саламаха, ЧСВВ, декан Золочівський прот. Михайло Сукмановський та численні ігумени і настоятелі василіянських монастирів з усіх куточків України.

У своїй проповіді архиєрей наголосив на діяльності святого Миколая. Він закликав наслідувати

його у милосерді і у любові до ближнього, особливо в такий складний для України час, який переживає сьогодні наша Батьківщина.

Після Літургії владика Венедикт подякував за молитву, а опісля усі процесійно вийшли на подвір'я храму, щоб освятити воду біля каплиці св. Миколая.

ДУХОВНІ ВПРАВИ ДЛЯ ДРУЖИН СВЯЩЕНИКІВ

Про духовний зріст дружин і дияконів нашої Архієпархії не забуває Митрополит Львівський Ігор. З його благословення нещодавно відбулися для них передріздвяні реколекції. Цей захід проходив у приміщенні Львівської духовної семінарії Святого Духа, що на вул. Хуторівка у Львові.

Про творення ікони священичої родини говорив ієромонах Студійського уставу Орест Козак. Як іконописець, він провів тонку паралель між невтомною і наполегливою працею іконописця та непростим творенням щоденного життя у священичій родині. Реколектант заохотив добродійок звершувати щоденний подвиг служіння, продовжуючи Божественну Літургію у повсякденному житті, щоби світ довкола ставав іншим, преображенням.

До учасниць духовних наук завітав також ректор Духовної семінарії о. Ігор Бойко, бажаючи поділитися свіжими враженнями від побаченого і почутого в Києві, де він разом із семінаристами та священнослужителями дві доби поспіль молитовно перебував на Майдані.

Під час зустрічі діти, які прибули із матерями, мали нагоду весело й корисно провести час із секретарем Комісії у справах родини Львівської архієпархії Лілею Гуцол та добродійкою Галиною Гнатів.

Завершилися духовні науки молебнем до Пресвятої Богородиці.

Повідомила Віра ЦЕНГЕЛЕВИЧ,
голова Комісії у справах євангелізації
Львівської архієпархії

ВІДБУЛАСЬ ЗУСТРІЧ СВЯЩЕНИКІВ ЛИЧАКІВСЬКОГО ПРОТОПРЕСВІТЕРАТУ

У монастирі отців-студитів у Шевченківському гаю, при храмі Премудрості Божої, відбулася зустріч священиків Личаківського протопресвітеріату. Почесним гостем, який завітав на засідання, став Преосвященний єпископ-емерит Андрій (Сапел'як). Архиєрей був одним із учасників II Ватиканського Собору, про що розповів душпастирям та поділився досвідом свого служіння в Італії та Аргентині. Також владика закликав священиків працювати над розвитком структур УГКЦ не лише в Галичині, але й на Сході України, звідки невтомний трудівник нещодавно повернувся. Крім того, єпископ нагадав, що мусимо подбати і за поселення поза межами України.

По завершенні свого виступу владика-емерит подарував пресвітерам свою авторську книгу про участь УГКЦ в засіданнях II Ватиканського Собору. В свою чергу, протопресвітер Личаківського деканату о. Зіновій Хоркавий подякував владіці від імені усіх присутніх та подарував ікону святого апостола Андрія Первозванного.

Після розгляду робочих питань та дискусії над їхнім вирішенням, усі присутні розділили спільну трапезу.

о. Володимир МОЩИЧ,
для прес-служби Львівської архієпархії

НА СИХОВІ БУДЕ НОВА КАТЕХИТИЧНА ШКОЛА

До львівської парафії Введення в храм Пресвятої Богородиці, що на вул. Чукаріна, завітав Преосвященний владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський. Відвідини відбулися з нагоди святкування престольного празника храму. Тут владика Венедикт, у співслужінні владика Кена (Новаківського), єпарха Нью-Вестмінстерського, та духовенства архієпархії, звершив Божественну Літургію і виголосив проповідь.

У своєму слові ієрарх на прикладі Пресвятої Богородиці, яку батьки привели у храм для служіння Богові, наголосив на важливості виховання дітей при Божому храмі та закликав батьків приводити дітей до церкви якнайчастіше.

Завершилася урочистість обходом навколо храму та посвяченням наріжного каменя і місця під будівництво катехитичної школи. Додамо, що зараз у катехитичній школі, яка діє в приміщенні храму, навчаються близько 250 учнів, які поділені на 6 класів. Із них 6 груп готуються до Першої Сповіді й урочистого Святого Причастя.

У ДРОГОБИЧІ ПОСТАНЕ ХРАМ НА ЧЕСТЬ СВ. ЙОСАФАТА

У день свята Введення в храм Пресвятої Богородиці владика Ярослав (Приріз), єпископ Самбірсько-Дрогобицький, освятив хрест та наріжний камінь під будівництво нового храму в м. Дрогобичі по вул. Грушевського. Новозбудований храм буде названо на честь священномученика Йосафата Кунцевича.

Після завершення богослужіння було зачитано грамоту архиєрея про те, що адміністратором новоутвореної парафії призначено о. Василя Чава. Відтак владика подякував першому жертводавцю і фундатору п. Володимирі Ровенському.

Як повідомив у коментарі прес-службі єпархії о. Василь Чава, зараз парафіяни моляться у тимчасовій каплиці, що знаходиться в одному з багатоповерхових будинків поблизу залізничного вокзалу. А під будівництво нового храму вже розчищено майданчик.

о. Олег ЧУПА,
прес-секретар Самбірсько-Дрогобицької єпархії

ПАТРІАРХ ВІДВІДАВ НАЙСТАРШОГО ЄПІСКОПА УГКЦ

Блаженніший Святослав (Шевчук) завітав до чоловічого монастиря отців-сезезіян Покрови Пресвятої Богородиці, що у Львові. За словами Глави нашої Церкви, він прибув сюди, аби привітати з іменинами найстаршого єпископа нашої Церкви – владика Андрія (Сапеляка). Варто зазначити, що 94-річний владика Андрій свого часу був першим єпископом для українців в Аргентині, а на 80-му році життя з пасторальною місією відбув на Дніпропетровщину, де проживав у м. Верхньодніпровськ.

СЕСТРИ ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ ВІТАЛИ ПАТРІАРХА УГКЦ

У день св. Миколая Глава УГКЦ молився в монастирі Згромадження сестер Пресвятої Родини. У своїй проповіді Блаженніший Святослав говорив про приклад, який дає нам св. Миколай – любов'ю перемагати світ. Перед Божественною Літургією вічні монаші обіти склала одна із сестер Згромадження – с. Миколая.

ДО ОДЕСИ ПРИВЕЗЛИ МОЦІ СВЯТОГО МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ

Як повідомив настоятель Свято-Андріївського храму о. Віктор Прийдун, у дні перебування мощей святого Миколая Угодника в Одесі, у храмі щоденно, за звичним розкладом, будуть служитися св. Літургії та молебні.

МОЛИТОВНО ВІДЗНАЧИЛИ 400-ЛІТТЯ ПОСЕЛЕННЯ В ЧЕРВОНОГРАДІ

4 грудня в каплиці Введення в храм Пресвятої Богородиці звершено подячну Божественну Літургію за мешканців поселення «Новий двір», що в індивідуальному житловому секторі м. Червонограда. Очолив богослужіння владика Михайло (Колтун), єпарх Сокальсько-Жовківський. Зауважимо, що цього року минає 400 років від часу першої письмової згадки про м. Червоноград. І про цю подію архиєрей говорив у своєму слові.

ДЕНЬ ДУХОВНОЇ ВІДНОВИ ДЛЯ КАТЕХИТІВ

У катедральному соборі Преображення Христового м. Коломиї відбувся День духовної віднови для катехитів Коломийсько-Чернівецької єпархії УГКЦ. Божественною Літургією реколекції розпочав владика Василь (Івасюк), Адміністратор Коломийсько-Чернівецької єпархії. На духовну віднову прибуло близько півсотні катехитів та двадцять священників, які координують катехитичне служіння в деканатах єпархії.

ПАПСЬКИЙ НУНЦІЙ МОЛИВСЯ НА МОГИЛАХ УКРАЇНСЬКИХ ЄПІСКОПІВ

1 грудня до Коломиї прибув Папський нунцій в Україні архиєпископ Томас Едвард Галліксон. Тут, на території катедрального собору Преображення Христового, запаливши заупокійну свічку, він помолився на могилах владик Миколи (Сімкайла) і Павла (Василика).

В Іспанії будується перший український храм

Триває будівництво першого на теренах Іспанії українського храму свв. Кирила та Методія в місті Уельва, що на південному заході країни кориди та фламенко. Ініціатором спорудження святині виступила однойменна парафія УГКЦ.

Почалося ж усе торік, коли 26 серпня Апостольський візитатор для українців греко-католиків Італії й Іспанії владика Діонісій (Ляхович) освятив хрест, наріжний камінь та ікону святих рівноапостольних Кирила і Методія.

Робота, як мовиться, кипить. Ось уже й стіни почнуть мурувати, а десь ближче до Різдва отець Дмитро Савчук, парох, планує освятити купол, який вінчатиме маківку. Завершити ж спорудження планують навесні 2015 року.

Цікаво, що майбутній храм задумано як парафіяльний центр, де будуть навчальні класи, приміщення для зустрічей і концертів, заняття спортом та інше.

Ще донедавна духовну обслугу південних українських парафій здійснював отець Дмитро Савчук. А нещодавно з України прибули ще два

священники для надання духовної опіки українським заробітчанами греко-католиками. Так, отець Володимир Нейлюк призначений сотрудником капеланії Благовіщення в Мадриді, а отець Юрій Бартоко служитиме в українських парафіях на південному заході Іспанії. А о. Дмитро Савчук відтепер обслуговуватиме лише Уельву та Севілью.

Рахунки для пожертв: жертводавців з Іспанії – 0075 0408 42 060-08271-13; з України та інших місць компактного проживання українців – IBAN: ES69 0075 0408 4206 0082 7113 BIC: POPUESMM

Мирослава КУЛИНИЧ (Уельва, Іспанія)

В Росії говорили про українську підпільну Церкву

Одним із доповідачів був власне о. В.Говера. Він представив тему підпільного душпастирства блаженного священномученика Олексія Зарицького у світлі інструкції Патріарха Йосифа Сліпого, якою регулювалося життя УГКЦ в часи переслідування радянською владою. Крім нього, нашу Церкву представили також священники зі Стрийської єпархії, які душпастирюють на теренах Росії, зокрема, о. Петро Павлишин та о. Олег Новосад.

Особливу увагу учасники зустрічі присвятили поширенню руху «Нью-Ейдж». Також було розглянуто низку питань, пов'язаних із перекладом на російську мову богослужбових книг і «Катехизму». Завершилася зустріч молитвою до Пресвятої Богородиці, під заступництво якої духовенство поручило себе та свої парафії.

Віктор ЛОГІНОВ

На початку грудня в Єпархіальному центрі ім. Олександра Хири, що в Новосибірську, відбулася щорічна зустріч священників та монахів візантійського обряду, які душпастирюють на території Російської Федерації. На зустріч прибув і Апостольський делегат для греко-католиків у Казахстані о. Василь Говера. Зустріч відбувалася під проводом єпископа-ординарія католиків візантійського обряду на території РФ Йосифа Верта.

«Подяку Богові возношу» – духовний вечір у Бродах

У третю неділю грудня з ініціативи отця-декана Богдана Вихора в актовому залі Бродівського педагогічного коледжу відбувся духовний вечір «Подяку Богові возношу», на якому було презентовано поезію правлячого архиєрея Сокальсько-Жовківської єпархії владика Михаїла Колтуна. Учасниками цього заходу, серед інших, були конкурсанти загальноцерковного конкурсу «Пісня серця» та вихованці пісенного вернісажу «Лав студіо».

На початку дійства ведуча запросила до слова-благословення отця Богдана, який, пригадавши слова апостола Павла, що «за все необхідно дякувати Господеві», ствердив, що і «цей духовний вечір – це подяка Богові за прожитий рік – Рік віри, за дар Хрищення, 1025-літній ювілей якого цього року святкувала наша Україна».

В подальшому талановита молодь та діти своїми виступами наповнили не лише простір актових залів, але й зробили цей вечір незабутнім у пам'яті вдячних глядачів, які, зворушені та переповнені духовною радістю і враженнями, поверталися до своїх домівок.

Духовний вечір «Подяку Богові возношу» став завершальним у циклі подій та святкувань з нагоди Року віри у Бродівському деканаті.

Повідомив о. Тарас ДЗЬОБА

Мощі св. Івана Христителя на Донеччині

У храмі м. Макіївка, що на Донеччині, з благословення екзарха Донецько-Харківського владики Степана (Менька), відбулося виставлення мощей св. Івана Христителя.

Знаковим моментом цього дня стала спільна Божественна Літургія греко-католицької та римо-католицької громад міста. Це богослуження молитвою і братньою любов'ю об'єднало в

єдине Божий люд. Невидима присутність Бога за посередництвом Предтечі і Христителя Івана стала моментом скріплення віри і любові до Господа.

Після Літургії всі присутні приклалися до святых мощей (а це – частинка правої руки Івана Христителя), просячи в Бога зцілення від фізичних та духовних недуг.

Щиру подяку висло-

вили парафіяни владиці Степану (Меньку) за благословення на перебування цієї святині у парафії. Рівно ж подякували і священникам – о. Леву Кметку, о. Ігорю Опацькому та о. Олексію Караванському з римо-католицької

парафії – за сприяння та допомогу.

Цього ж дня мощі відбулися у м. Зугрес, де їх також виставили для почитання. Після цього реліквія помандрує іншими парафіями Донецько-Харківського екзархату УГКЦ.

Пам'яті ісповідників віри

ті, де студенти представили присутнім цікаву і змістовну літературно-музичну композицію, присвячену життю і служінню отців Тимчуків. Згодом до присутніх зі словом звернувся парох церкви Покрови Пресвятої Богородиці о. І.Сендзюк.

Суботній день розпочався для молоді св. Літургією. На святкування прибув генеральний вікарій Буцацької єпархії УГКЦ о. Володимир Заболотний. У привітальному слові високий гість підкреслив важливість відповідальності людини у служінні Богові, а також і у відданості справі свого покликання. Сповідь, Святе Причастя, слова молитви священників допомагали присутнім очистити душу, стати добрими і сильнішими.

Завершення заходів вшанування отців Тимчуків відбулося також у Заліщицькому аграрному коледжі. Звучали щирі слова подяки за організацію та проведення цікавого і змістовного дійства, присутні вставали до пам'ятних фото.

Михайло СОКИРКО

кожного дня.

Свято пройшло в атмосфері доброти, співчуття та любові. Незважаючи на свою часткову обмеженість, дітки висловили подяку своїм добродійцям і словом, і співом, і танцями.

о. Михайло НЕЙЖМАК,
м. Макіївка

У грудневі дні заліщицька громада обходила дві пам'ятні дати: 20 грудня минуло 25 років від дня смерті Преосвященного владики Якова (Ярослава Тимчука), а 25 грудня – 107 років від дня народження його брата, отця-доктора Єроніма (Євгена Тимчука). З цієї нагоди в Заліщиках і, зокрема, у церкві Покрови Пресвятої Богородиці, відбулася ціла низка духовних, виховних та спортивних заходів, в яких прийняли участь студенти та учні заліщицьких шкіл, а також гості міста.

Так, у п'ятницю, 12 грудня, в залі Заліщицького аграрного коледжу відбулася година духовнос-

Греко-католики м. Макіївки відвідали дітей-інвалідів

3 грудня світова громадськість відзначає День інваліда. Не залишилась осторонь і греко-католицька громада м. Макіївка: цього дня громадська організація інвалідів дитинства «Джерельце» приймала гостей та усіх небайдужих. В числі інших сюди завітали і парафіяни греко-католики, щоби безпосередньо поспілкуватися з людьми, які в силу різних подій та життєвих ситуацій стали інвалідами.

Важливо підкреслити, що гості не лише словами підтримали хворих

дітей: кожен прибув з подарунками та необхідними у щоденного вжитку речами.

Звертаючись до присутніх, настоятель парафії о. Михайло Неїжмак у своєму слові наголосив, що кожна людина має свою цінність та особливість, і Господь любить кожну людину. Безперечно, що кожна людина, без винятку, має право на гідне та повноцінне життя, оскільки є створена на образ і подобу Божу. Також священник зауважив, що за хворих належить молитися

У школі священник говорив про Голодомор

На запрошення директора полтавської середньої школи № 18 сюди завітав настоятель храму Пресвятої Трійці УГКЦ м. Полтави о. Юрій Кролевський. Тут для учнів 11-х класів священник прочитав лекцію, присвячену 80-й річниці Голодомору в Україні.

Під час лекції о. Юрій торкнувся низки цікавих та актуальних моментів, звернувши увагу на те, як голодомор вплинув на подальший розвиток та фор-

мування свідомості українців. «Очевидно, що наслідки цих страшних подій 1932-33 років у певній мірі ми відчуваємо ще й по сьогодні. Властиво, сьогодні кожному з нас потрібно пам'ятати, що Голодомор не був спричинений природними чинниками, а був це свідомо спланований проект тоталітарної системи, спрямований на знищення української нації», – сказав, зокрема, священник. Варто зауважити, що й самі

школярі були активними співрозмовниками і ставили багато запитань, які стосувалися цієї болючої теми.

Наступного дня відбулася Хресна хода, присвячена Голодомору, у якій взяли участь представники багатьох релігійних конфесій, в тому числі й представники УГКЦ.

о. Юрій КРОЛЕВСЬКИЙ,
м. Полтава

У СТРИЮ ОСВЯЧЕНО КАПЛИЦЮ СВ. ФРАНЦИСКА З ПАОЛИ

У день свята Введення у храм Пресвятої Богородиці владики Тарас (Сеньків), Апостольський адміністратор Стрийської єпархії, освятив ново-збудовану каплицю св. Франциска з Паоли. Її зведено на території парафії Всіх святих українського народу у м. Стрий.

У ЦЕНТРИ УВАГИ – ДУШПАСТИРСТВО МІГРАНТІВ У КРАЇНАХ ЄВРОПИ

Голова Пасторально-міграційного відділу УГКЦ владики Йосиф (Мілян) та секретар о. Андрій Гах взяли участь у зустрічі відповідальних за душпастирство мігрантів у країнах Європи, що відбулася у м. Валетта (Мальта).

У КОЛОМІЇ ВІДЗНАЧИЛИ ДЕНЬ ІНВАЛІДІВ

3 грудня, у Міжнародний день інвалідів, благодійна спільнота «Боже Милосердя», що діє при Коломийсько-Чернівецькій єпархії УГКЦ, провела святковий захід для дітей з обмеженими можливостями, для інвалідів на візках та хворих із синдромом Дауна. У цій імпрезі взяли участь близько сотні людей з обмеженими можливостями.

ВІДВІДИНИ КАПЕЛАНІЇ УГКЦ У ПОРТУГАЛІЇ

В рамках проведення Форуму священників, які душпастирюють у Західній Європі, голова Пасторально-міграційного відділу УГКЦ владики Йосиф (Мілян) відвідав Капеланію УГКЦ у Португалії. Цей захід тривав у Фатімі з 2 по 4 грудня 2013 року.

ЗАЯВА УКУ ПРО ГРОМАДЯНСЬКУ НЕПОКОРУ

«Спільнота Українського католицького університету оголошує громадянську непокору президентові та його уряду і разом з Євромайданом та – ми переконані – усім українським народом домагатиметься негайної відставки чинної влади, сформування тимчасового уряду й проголошення дострокових виборів до усіх органів влади».

НОВИНИ ПЕНІТЕНЦІАРНОГО ДУШПАСТИРСТВА УГКЦ З ЧЕРНІГІВЩИНИ

З метою розвитку співпраці керівник Відділу Курії УГКЦ з душпастирства у пенітенціарній системі України о. Костянтин Пантелей відвідав Головне управління праці та соціального захисту населення Чернігівської облдержадміністрації. Згодом священник відвідав жінок, які перебувають у процесі соціальної реабілітації в центрі «Переображення» у селищі Любеч.

У НОВОВОЛИНСЬКУ «КАРІТАС» НАДАВ ДОПОМОГУ ДВАДЦЯТЬОМ МОЛОДИМ МАТЕРЯМ

Завдяки допомозі «Карітасу України» та «Карітасу Швейцарії», працівники нашої регіональної організації роздали подарунки породіллям Нововолинського пологового будинку та іншим потребуючим. У святкові подарунки увійшли комплекти одягу для немовлят, засоби гігієни та релігійна література.

ЖУРНАЛ «СЛОВО» ЗАПРОШУЄ ДО ДІАЛОГУ

В Івано-Франківську відбулася презентація християнського журналу «Слово», у якій взяло участь близько 60 осіб. Організатори акції – видавництво «Апостол» та Паломницький центр Матері Божої Неустановної Помочі.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ЗАВІТАВ ДО СЛІДЧОГО ІЗОЛЯТОРА М. КИЄВА

19 грудня настоятель громади св. Миколая на Аскольдовій могилі о. Ігор Онишкевич разом з парафіянами відвідав слідчий ізолятор м. Києва. Тут було відслужено Божественну Літургію, після якої волонтери роздали подарунки жінкам, яким обмежено свободу. Добродійці підготували 100 гігієнічних наборів для жінок.

Папі Римському загрожує найнебезпечніша в Італії мафія

Мандруючи Інтернетом

ПЕРШІ КАРДИНАЛИ ПАПИ ФРАНЦИСКА:
ХТО І СКІЛЬКИ?

22 лютого 2014 року Папа Римський Франциск вперше за час свого понтифікату зведе в кардинальську гідність гідних ієрархів, кількість та імена яких будуть оголошені пізніше, повідомляє глава прес-служби Святого престолу о. Федеріко Ломбарді.

Церемонія вручення червоних кардинальських бірет та перстенів відбудеться під час консисторії – засідання Колегії кардиналів. Папа вирішив повідомити її дату заздалегідь, аби кардинали зі всього світу могли спланувати графік своїх поїздок. За традицією, консисторії передуватиме нарада Колегії кардиналів.

Крім того, на 17-18 лютого Папа Франциск призначив третю нараду заснованої ним Ради кардиналів, що складається з восьми осіб, а 24-25 лютого, вже після консисторії, понтифік зустрінеться з членами Постійної ради Синоду єпископів.

Останню консисторію провів попередній Папа Франциска на папському престолі Бенедикт XVI в листопаді 2012 року, звівши в кардинальську гідність шість ієрархів.

На даний час Колегія складається з 201 кардинала, з яких 109 – віком до 80 років і можуть брати участь у конклаві в разі потреби обрання нового Папи Римського.

ПРИСУТНІСТЬ ВЕНЕДИКТА XVI
НА КАНОНІЗАЦІЇ ІВАНА ПАВЛА II – МОЖЛИВА

Особистий секретар Папи Бенедикта XVI і префект Папського Дому архієпископ Георг Генсвайн зазначив, що Папа-емерит не провадить ізольованого життя і приймає у себе гостей. Звичайно, це «здорово кількість», щоб зустрічі приносили задоволення, а не були тягарем, сказав він. Ієрарх зізнався, що на час Різдва свят до Бенедикта XVI прибуде його брат. Отець Георг Ратцінгер залишиться в монастирі «Mater Ecclesiae» до кінця січня.

Архієпископ Генсвайн також зазначив, що, попри свій вік, Папа-емерит перебуває в доброму здоров'ї. «З Бенедиктом XVI усе добре. Він – літня людина, але у нього дуже ясний розум, дуже гострий», – сказав він.

За кілька місяців відбудеться канонізація Івана Павла II. Особистий секретар Бенедикта XVI зауважив, що не знає, чи Папа-емерит братиме участь у богослужінні, але додав, що це цілком можливо.

За матеріалами: Радіо Ватикан

ГРУЗІЯ: ВИСВЯЧЕНО
ДЕВ'ЯТЬ ПОСТІЙНИХ ДІЯКОНІВ

Апостольський адміністратор для католиків латинського обряду Закавказзя єпископ Джузеппе Пазотто вперше в історії Католицької Церкви в Грузії висвятив у Тбілісі дев'ять нових постійних дияконів.

«Це – велика радість і підтримка для єпископа та священників, яким часто доводиться опікуватися трьома-чотирма невеликими парафіями, розкиданими у важкодоступних гірських районах», – сказав після урочистої меси Апостольський нунцій у Грузії архієпископ Марек Сольчинський. За його словами, зараз у Грузії служить 20 католицьких священників, і їх брак зі зростанням кількості громад відчувається все більше.

Серед нових постійних дияконів – вісім одружених чоловіків та один неодружений, що вибрав життя у безшлюбності. Протягом чотирьох років до висвячення вони відбули інтенсивну підготовку. Більшість дияконів – етнічні грузини, тоді як священниками у Грузії служать переважно поляки та італійці.

Постійні диякони допомагають єпископові та священникам у їх повсякденному служінні – вони благословляють шлюб, здійснюють таїнство Хрищення, причащають віруючих, беруть участь в обрядах поховання. Чин постійних дияконів, якими можуть бути й одружені чоловіки, був відновлений Другим Ватиканським Собором на початку 1960-х років після більш ніж 1000-річної перерви.

На даний час Католицька Церква в Грузії налічує близько 50 тисяч вірних.

Папі Франциску загрожує серйозна небезпека з боку ндрангета – потужного італійського організованого злочинного угруповання. Про це заявив прокурор Нікола Граттері, який веде боротьбу з цим угрупованням, – повідомляє християнський мегапортал inviictory.com з посиланням на «Charisma News».

Прокурор стверджує, що ндрангета вважається найнебезпечнішим угрупованням країни, а тому з ними треба бути дуже

обережними і сприймати їхні погрози серйозно. «Якщо в мафіозі з'явиться шанс поквитатися з понтифіком, вони зроблять це негайно», – сказав він.

«Ті, хто раніше отримували вигоду з могутності і багатства Церкви, зараз занервували: Папа зміщує центри економічної потужності в Ватикані», – пояснює Граттері причини погроз.

Як стверджує прокурор, антикорупційна кампанія Папи Франциска ламає плани кримінальних

угруповань, в яких склалися хороші стосунки з Католицькою Церквою, і багато хто з них є практикуючими католиками. Раніше Церква часто закривала очі на витівки мафіозі. «Роками злочинці відмивали гроші і робили інвестиції, користуючись потуранням Церкви», – підкреслив він.

Нагадаємо, що Папа Франциск почав економічну реформу Ватикану. На тлі корупційних скандалів у Банку Ватикану понтифік створив структуру контролю над фінансовими операціями. До комісії увійшло вісім осіб, які надають Папі актуальну інформацію про економічну ситуацію в Ватикані.

Ндрангета – потужне італійське організоване злочинне угруповання, що походить з Калабрії – найбіднішої провінції Італії. Хоча ндрангета відома не так, як, скажімо, сіцилійська коза ностра чи неаполітанська каморра, але є однією з наймогутніших злочинних організацій у світі. Дослідницький інститут «Eurispes» оцінив її прибутки за 2007 рік в 47 мільярдів євро.

Папа Франциск подзвонив журналістові, який гостро розкритикував його

Папа Римський Франциск особисто подзвонив католицькому журналістові-традиціоналістові Маріо Пальмаро, який незадовго перед тим піддав понтифіка гострій критиці. Папа сказав журналістові, що він знає, що його критичні зауваження були мотивовані виключно любов'ю до Церкви.

Маріо Пальмаро, який зараз важко хворий, признався, що був «здивований, вражений та зворушений» дзвінком Папи. Він сказав, що Франциск висловив йому своє співчуття з приводу його захворювання. Коли Пальмаро почав запевняти Папу Римського, що свою критику він висловив, вважаючи, що вона буде корисною і конструктивною, за його словами, «Папа Римський практично

не дозволив мені закінчити», запевнивши, що він гідно оцінив цю критику.

Пальмаро висловив певне невдоволення тим, що ЗМІ дізналися про телефонний дзвінок Папи Римського, який, за його словами, був

«абсолютно приватним». Він заявив, що вважатиме за краще зберегти в таємниці зміст бесіди з Франциском, оскільки впевнений, що Папа і сам не хотів би надавати розголос своєму вчинкові, – так само, як і змісту розмови, що відбулася.

Джерело: www.sedmitza.ru

Аргентина: Святіший Отець відвідає батьківщину не раніше 2016 року

Нещодавно Папа Франциск прийняв групу випускників єзуїтських учбових закладів Уругваю, серед яких були і його колишні учні. На зустрічі, серед іншого, було повідомлено, що Папа відвідає свою батьківщину Аргентину не раніше 2016 року. «Папа сказав, що якщо він приїде до Аргентини, то відвідає також Чилі та Уругвай», – зазначив один із учнів.

Досі 76-річний Папа Франциск здійснив лише одну зарубіжну поїздку – в липні 2013 року він відвідав Бразилію, де благословив учасників Всесвітнього дня молоді в Ріо-де-Жанейро.

Прес-служба Свято-

го Престолу офіційно підтвердила лише один візит – в січні 2014 року понтифік має намір відвідати Святу Землю і зустрітися там зі Вселенським (Константинопольським) патріархом Варфоломієм I з нагоди 50-ліття зустрічі патріарха Афінагора і Папи Павла VI, яка надала

новий імпульс православно-католицькому діалогу. Проте точні дати поїздки та офіційна її програма поки що не оприлюднені.

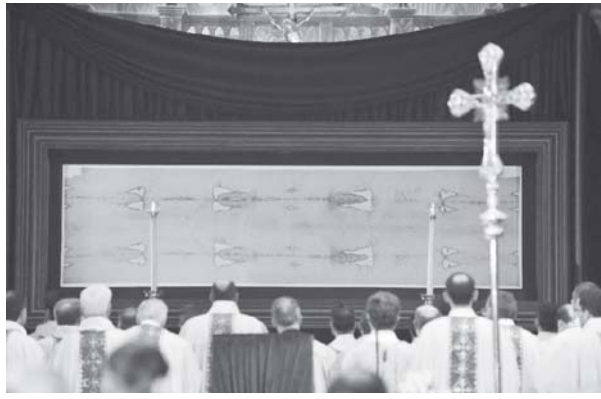
Індійські ЗМІ з посиланням на президента Конференції католицьких єпископів Індії кардинала Освальда Грасіаса повідомили про можли-

вий візит Папи Франциска до Індії в листопаді 2014 року з нагоди вшанування апостола Індії, видатного місіонера, одного із засновників ордена єзуїтів святого Франциска Ксаверія, проте Ватикан поки що ніяк не прокоментував це повідомлення.

Наступного виставлення Турінської плащаниці доведеться чекати до 2015 року

Мандруючи Інтернетом

Турінську плащаницю знову виставлять для поклоніння паломникам в 2015 році. За словами архієпископа Турину Чезаре Нозілья, плащаниця буде виставлена в соборі Турину з «середини квітня» по 16 серпня, протягом 45 днів. Архієпископ Нозілья також висловив упевненість, що в цей часовий

проміжок Турін зможе відвідати Папа Франциск. Він сподівається, що паломництво до плащаниці допоможе вирішити проблеми і вселить силу й надію в багатьох людей, сім'ї та народи.

Однією з головних причин для винесення плащаниці для поклоніння в 2015 році, за словами владики Нозілья, буде святкування 200-ліття від дня народження католицького святого, який жив у Туріні, Джованні Боско (1815-1888) – засновника ордена салезіан, специфікою діяльності яких є турбота про дітей.

Тканина 4.37 м завдовжки та 1.11 м завширшки, яка вважається похоронним саваном Ісуса Христа, зберігається в каплиці Турінського собору з 1578 року і вносився для поклоніння лише в особливих випадках. Останнього разу плащаницю виставляли з 10 квітня по 23 травня 2010 року. Тоді її відвідали 2.1 млн осіб, серед яких – і Папа Венедикт XVI.

<http://www.sedmitza.ru>

У Китаї заарештували ще 12 священників підпільної Католицької Церкви

Від початку жовтня 2013 року двоє священників підпільної Католицької Церкви в Китаї перебувають в ув'язненні в місті Баодінг – місті, в якому знаходиться найчисельніша неофіційна громада католиків. Священникам висунуто звинувачення в проведенні курсів катехизації.

Справді, двоє молодих священників в окрузі Цин'юань (міський округ в провінції Гуандун) активно провадили курси з катехизації населення, розповідали людям про основи християнського віровчення. Обом їм – близько 40 років. Про

курси стало відомо поліції, яка й заарештувала священників. А християн, які брали участь у цих курсах і надавали допомогу священникам, було оштрафовано на 4000 юанів (приблизно \$600 – двомісячна зарплата робітника).

Усе ж католики сподіваються, що Комітет національної безпеки КНР, створений нещодавно на засіданні компартії Китаю, змінить ставлення до релігії, і комуністичні погляди не будуть настільки жорстко нав'язуватися населенню. Інші ж побоюються того, що нові реформи уряду ще більше посилять

контроль партії над суспільством.

За даними AsiaNews, загалом цього року в Китаї було ув'язнено 10 священників. Примітно, що всі ці затримання сталися після III-го пленуму компартії Китаю, на якому власті «вирішили встати на дорогу» нових комуністичних реформ.

Інформаційне агентство CNL-NEWS

Через храм Святої Софії в Константинополі загострилися відносини Греції та Туреччини

що щасливий у зв'язку з недавнім відкриттям мечетей у ще двох будівлях, які носили назву Святої Софії, – в містах Ізнік і Трабзон, повідомляє «Свята Гора».

18 листопада високопоставлений чиновник міністерства закордонних справ Греції Константинос Кутрас від імені грецького уряду висловив обурення у зв'язку з планами Туреччини перетворити на мечеть головну святиню Візантії – храм Святої Софії в Константинополі. За словами представника МЗС Греції, «заяви, які неодноразово звучали з уст турецьких посадових осіб про необхідність перетворення візантійських християнських храмів на мечеті, ображають релігійні почуття мільйонів християн. Такі дії є анахронізмом і незбагненні з логічної точки зору».

У завершальній частині свого виступу пан Кутрас підкреслив, що «візантійські храми є невід'ємною частиною світової культурної і духовної спадщини. Їм має бути забезпечене шанобливе ставлення і захист».

20 листопада на заяву грецького МЗС наспіла реакція турецької сторони. Анкара вважає, що «Туреччині нічому вчитися у Греції щодо пошанування релігійних свобод». Афінам закидують недбале ставлення до об'єктів культури періоду Османа, що знаходяться на території Греції. Крім того, обурення турецької сторони викликає та обставина, що «Афіни – єдина європейська столиця, де до сих пір немає мечеті», і це – «незважаючи на сотні тисяч мусульман, які проживають там».

Вице-прем'єр Туреччини Бюлент Аринч закликав знову відкрити мечеть у соборі Святої Софії в Стамбулі, який з 1935 року є музеєм. За словами урядовця, «тепер Туреччина стала іншою» і не може собі дозволити, аби колишні мечеті ставали музеями.

Виступаючи в історичному центрі Стамбула, де знаходиться собор Святої Софії, Бюлент Аринч заявив: «Ось дивимося ми на цю безневинну Святу Софію і бажаємо, аби для неї швидше настали щасливі дні». У своєму виступі урядовець підкреслив,

Людина, що вижила в затопленому судні: «Я невпинно молився!»

Це сталося ще наприкінці травня, але відео було викладене в інтернет лише 3 грудня: нігерієць вижив на затопленому судні, провівши 72 години на дні моря. На відео зафіксовано страх, шок і радість рятувальників, які виявили, що він живий. Чутно, як вони вигукують: «Що це? Він живий! Він живий!»

Гаррісон Окене розповідає, що коли температура

впала до нуля, він, одягнений лише в боксерські шорти, почав молитися і читати псалом, який дружина напередодні вислала йому в текстовому повідомленні. Це був 53-й псалом – «Боже, ім'ям Твоім спаси мене і силою Твоєю розсуди мою справу», який читають під час спокус. Його називають «псалмом спасіння», пише «Washington Post». Буксир «Jascon 4» ком-

панії «Chevron» перекинувся і пішов на дно 26 травня біля берегів Нігерії. 29-річний нігерійський кок Гаррісон Окене провів три доби в каюті, дихаючи повітрям з повітряної «кишені», яка там утворилася. Всі ці три доби він невпинно молився. «Мене врятував Бог», – говорить він. Фахівці з виживання з ним погоджуються – кількість повітря в «кишені»

обмежена, проте воно не закінчилось до прибуття рятувальників. Крім того, Гаррісон увесь цей час знаходився до пояса в холодній воді і міг померти від переохолодження.

Решта 11 членів команди загинули. Серед них – десять нігерійців, включно з чотирма учнями національної Морської академії, а також український капітан, уточнює АР.

ГРЕЦЬКИМ ФУТБОЛЬНИМ АРБІТРАМ ЗАБОРОНИЛИ ХРЕСТИТИСЯ

На семінарі Асоціації футбольних арбітрів Греції (КЕД) суддям, які обслуговують матчі грецького футбольного чемпіонату, рекомендовано не накладати на себе хресне знамення під час проведення матчів (а також до і після закінчення змагань). На думку футбольних функціонерів, хресне знамення свідчить «про невпевненість суддів у власних силах» і може бути сприйняте спортсменами двозначно.

Варто відзначити, що заборона на хресне знамення безпосередньо торкнеться багатьох футбольних арбітрів, адже на спортивних змаганнях Греції судді, що хрестяться, зовсім не рідкість. Також хрестяться багато футболістів і тренерів.

НАЙБІЛЬША В СВІТІ СТАТУЯ ХРИСТА БУДЕ В НАЗАРЕТІ?

Ізраїльський політик-християнин арабського походження Шляян Бішара запропонував встановити в Назареті найбільшу в світі статую Ісуса Христа, яка перевищуватиме своїми розмірами знамениту статую в бразильському місті Ріо-де-Жанейро.

Бішара, який заснував партію «Сини Завіту», яка об'єднує християн та юдеїв, вже розпочав збір коштів на реалізацію свого амбітного проекту, підтриманого жителями Назарета. За задумом політика, статуя в Назареті буде збільшеною копією статуї Христа-Спасителя в Ріо-де-Жанейро, до підніжжя якої щороку приходять близько 1,8 мільйона туристів.

Висота статуї в Бразилії разом із цоколем сягає 38 метрів, а розмах рук Христа – 28 м. Загальна вага споруди перевершує тисячу тонн. Розміри ж статуї, яку пропонує встановити в Назареті Шляян Бішара, поки не розголошуються. Експерти вважають, що вони залежатимуть від обсягу зібраних на реалізацію проекту коштів

ЧЕРЕЗ 80 РОКІВ НА АФОНІ ЗНОВ СЛУЖАТЬ ПО-ГРУЗИНСЬКИ

Грузинський чернець о. Ермолаос (Чежія), служитель у монастирі св. великомученика Пантелеймона, поширив інформацію про те, що на Святій горі Афон після 80-річної перерви відновлено безперервне грузинське богослужіння, повідомляє сайт «Грузія-онлайн».

«Друзі, це одна з найважливіших подій у новітній історії Грузії! Востаннє таке безперервне богослужіння грузинські ченці здійснювали в келії св. Стефана при монастирі святого Пантелеймона в 1919 році, коли тут знайшли притулок 17 грузинів, витіснених з келії монастиря Івероні. На жаль, 4 вересня (за старим стилем) 1932 року в келії сталася пожежа, що забрала життя декількох ченців, повністю згоріли бібліотека та архів. З тих пір безперервного богослужіння грузинською мовою на Афоні не було».

КАПЕЛАН ШВЕЙЦАРСЬКОЇ ГВАРДІЇ СТАНЕ ЄПІСКОПОМ

Папа Римський Франциск призначив капелана швейцарської гвардії 54-річного монсен'єра Алена де Ремі єпископом-помічником єпархії Лозанни, Женеви та Фрібурга, яка налічує близько 700 тисяч католиків.

Монсен'єр де Ремі вивчав філософію і теологію в університеті Фрібурга. У 2006 Папа Римський Венедикт XVI призначив його капеланом швейцарської гвардії.

Швейцарські гвардійці привітали свого капелана з високим призначенням. Частина з них буде почесними гостями на хіротонії нового єпископа, яка призначена на 11 січня 2014 року в соборі св. Миколая у Фрібурзі.

Примітка: швейцарській гвардії, в якій в даний час служать 110 гвардійців, доручено особисто охорону понтифіка, караульну службу в Апостольському палаці і найбільш важливих об'єктах на території держави Ватикан, а також участь в урочистих папських церемоніях. Офіційна мова гвардії – німецька. За давньою традицією, духовною опікою гвардійців займається капелан, що призначається особисто Папою Римським.

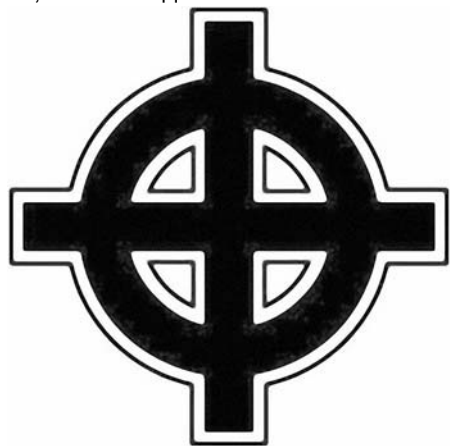

Чим завинив хрест на футбольному матчі?

«Слово про хрест – глупота тим, що погибають, а для нас, що спасаємося – сила Божя!» – саме так повчає св. ап. Павло у Посланні до коринтян (I Кор.1,18). Не маємо наміру досліджувати того, хто і чому гине, але що стосується глупоти, то у цьому відношенні можемо знайти немало аргументів. Наразі зупинимося на ніби й невинному – на футболі. Дивлячись на сучасні футбольні змагання, спостерігаючи шалений азарт, який їх наповнює й оточує, аналізуючи серйозні фінансові вкладення, напрошується висновок: футбол – це своєрідна релігія. Вона має свої правила, своїх adeptів, своє керівництво, своє законодавство. Власне це законодавство передбачає якісь санкції за його порушення.

І ось нещодавно серйозні футбольні інституції, накладаючи штрафні санкції на збірну України за нібито порушення футбольних принципів, як аргумент висунули претензії до вболівальників, що ті демонстрували так званий «кельтський» хрест. Чому хрест має бути присутній на футбольних трибунах – можемо подискутувати, а от яке відношення кельти мають

Традиційний кельтський хрест

до футболу – зовсім незрозуміло. Тим більш незрозуміло, чим завинив цей вид хреста, що за його демонстрацію накладають покарання?

Деяку інформацію з цієї проблематики подає на сайті CREDO бібліст і демонолог з Люблінського католицького університету Роман Зайонц: «Коло з двома осями, що перетинаються, це один із найстаріших індоєвропейських сонячних символів, які, врешті-решт, зустрічаються не тільки в кельтів, а мотиви якого, наприклад, зустрічаються також і в східних слов'ян. Хрест у центрі кола інтерпретують іноді також як символ мандала (в цьому випадку він символізує безкінечність, досконалість або циклічність часу). Тобто, походження рівносторонніх хрестів, поєднаних із

Християнська версія кельтського хреста

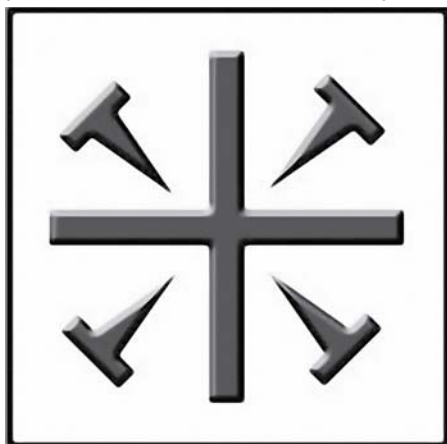

колом, є дохристиянським. Християнська версія кельтського хреста трохи змінена: всі лінії хреста виходять за коло, а найбільш видовжена нижня частина хреста слугує підставкою, завдяки чому більше нагадує класичний християнський хрест (латинський).

Дівчину, яка у такий спосіб вболіває за англійську національну збірну, на думку міжнародної громадської організації FARE Network, що за контрактом з УЄФА займається мониторингом символіки на стадіонах, можна також віднести до «скінхедів» і «расистів».

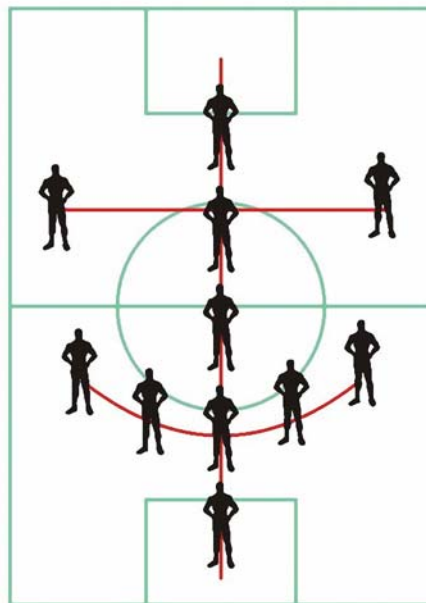
Легенду, що нібито такий вид хреста, коли в центрі латинського хреста малюють коло, придумав св. Патрик, неможливо перевірити. В будь-якому разі, власне такі високі, кам'яні хрести

Традиційний коптський хрест

з колами, часто оздобленими рунічними надписами ще, напевно, з VIII століття, ставилися в кельтських районах Британських островів як християнські хрести».

Сьогодні, як відомо, популярність кельтського хреста дедалі зростає. Також почалась мода на кельтську культуру, чому сприяють легенди про короля Артура та Святий Грааль. В багатьох «езотеричних крамничках», де продаються амулети, талісмани, пахоці, карти «таро» та інші дивні «магічні» аксесуари, часто пропонують і кельтські хрести. А інтернет-сторінка одного такого магазину просто зомбує своєю рекламою: мовляв, «кельтський хрест символізує єдність окремого «я» з цілим всесвітом. Він є своєрідним мостом між світами, оскільки розвиває здібності до телепатії, яснобачення, телекінезу, сприяє

Розміщення гравців команди на футбольному полі нагадує хрест (якір) св. Климентія... У цьому також можна углядати якусь «заборонену» УЄФА символіку.

творчому піднесенню і натхненню. Цей талісман захищає, дозволяє отримати впевненість в собі, зрозуміти єдність зі своїми коріннями та традиціями; відганяє негативну енергію, допомагає подолати проблеми, обминути круті повороти долі; захищає від фізичних та духовних небезпек під час подорожей. Завдяки ньому ми стаємо стійкішими до хвороб, можемо краще стояти на своєму та наполегливо простувати до визначеної мети».

Варто зауважити, що форм хреста існує немало, і кельтський хрест, як один із них, є прийнятий Церквою як релігійний символ християн. До речі, кельтський хрест є схожий на так званий «коптський хрест»: цей хрест також містить посередині кола, але, окрім цього, на сторонах хреста знаходяться 4 радіально розміщені цвяхи.

Як бачимо, з релігійної точки зору жодної загрози такий хрест у собі не таїть і нікому нічим не загрожує. Однак, існують окремі групи людей, які на цей хрест мають відмінні погляди. Так, після поразки фашизму, знак, схожий на кельтський хрест, використовували, наприклад, прихильники

Один з найкращих гравців одеського «Чорноморця», начальник муніципального управління фізкультури і спорту м. Одеси Ігор Беланов, одягнув шалик з кельтським хрестом та ще й підняв у привітанні руку, ніби зробив жест-гасло «Sieg Heil!». За логикою УЄФА він автоматично стає «нацистом» і «фашистом»...

організації під назвою «Третій шлях». Схожий на кельтський хрест знак використовують і неофашисти (у деяких джерелах говориться, що вживання цього знаку навіть обговорювалося на їх з'їздах). Також схожі на кельтський хрест зображення використовує расистська організація «Ку-клукс-клан». Мабуть, саме через те фанів збірної України звинуватили у використанні нацистської та неонацистської символіки і серйозно покарали. Та чи є українські футбольні фани adeptами нацистського чи неонацистського спрямування, досліджувати не нам.

FARE Network та УЄФА мали б домогтися вилучення з обігу й заборони монети номіналом 20 євро через використання «расистської символіки» – кельтського хреста!

Ми ведемо лише мову про хрест і про глупоту.

За великим рахунком, кельтський хрест сам по собі навряд чи можна вважати символом нацизму чи расизму. З християнської позиції його можна інтерпретувати як символ ореолу Христа, безмежності Божої любові, Євхаристії чи ж вічності. А щодо осіб, які на основі хреста, нехай і «кельтського», роблять політику, можемо погодитися, що здорового глузду їм таки бракує.

Петро ЄВЧИН

Чи практикувати йогу

Християнські містики ніколи не формували духовного досвіду якимись фізичними вправами і, понад те, способом дихання. Йога є оманливим шляхом до досконалості. Протягом століть люди у різний спосіб досягали особливих психічних станів, які давали їм відчуття зв'язку з космосом і навіть відчуття власного обожествлення. Реклама, а також брак детального знання справи, присипляють пильність багатьох батьків і вчителів. Відсутність цієї пильності є однією з причин, чому молодь, і не лише вона, долучається до різних груп, що пропонують духовну культуру Далекого Сходу, зокрема, практики йоги, дзен та різні вправи медитації і релаксації.

РІЗНІ ШЛЯХИ

Пропоновані при цьому дихальні вправи і різні вегетаріанські дієти протягом багатьох років не викликали здивування. І мене ця проблема не цікавила. У містиці Сходу дехто вбачав навіть аналогії з християнською містикою, забуваючи про одну, ніби зовсім невелику, різницю, а саме – справжні християнські містики ніколи не досягали духовного досвіду жодними фізичними вправами, тим більше – способом дихання. Це не є різними шляхами, що ведуть до однієї вершини, як дехто вважає. Ці шляхи пролягають у протилежних напрямках і ведуть до здобуття зовсім різних вершин: вершини смирення, що є служінням Богові, і вершини гордині – отожднення себе з Богом! Перші приходять до Істини, інші – до ілюзії.

ЧИ МОЖЕ БУТИ ЙОГА «ХРИСТІАНСЬКОЮ»?

Таке запитання є недоречним. Це так, якби ми говорили – «християн-

ське дихання», оскільки йога, мовляв, практикують християни. Збереження вуглекислого газу в крові чи прискорення його видалення впливає на фізіологію як християни, так і нехристиян. Зміна дієти чи тривалість сну призводить до змін в організмі людини незалежно від релігійних переконань. З духовного погляду, дорога християн є відмінною від дороги прихильників йоги, насамперед, тому,

що внутрішня природа християнської молитви відрізняється від йоги.

КОГО СЛУХАТИ?

Для християнської духовності сповнити Божу волю, яку Господь проголосив, є важливішим, аніж будь-які містичні переживання. Саме тому християни з більшою довірою ставляться до Вчительського Уряду Церкви, аніж до будь-яких містиків, що проголошують ідеї, правдивість

яких не можна довести. Таким чином, на відміну від Сходу, християнська містика не прагне до досягнення паранормальних здібностей чи до навчальних методик, аби здобути Бога чи посісти Його владу. Не Бог нам, але ми Богові маємо бути слухняні – «Його слухайте» (Мт. 17,5). Це є великою помилкою, коли шляхом фізичних технік намагаються досягнути духовної досконалості.

Різні ілюзії існують не лише в питанні йоги. Окултистів і, особливо, магів часто порівнюють з харизматичними чудотворцями. Якщо в Писанні говориться про дари Святого Духа, то це

«чудодійної» сили чи надзвичайних ефектів.

ВІЗІОНЕРИ

Психічні стани, що виникають під впливом містичних практик, є предметом наукових досліджень. У східних окултних ритуалах їх використовують дуже давно, хоча їх і не вивчено науково. Не шукаючи пояснень фізіологічних процесів, які їх визначають, акцентується лише на сенсаційних аргументах. Тож наскільки розумно поступає Церква, що завжди ретельно вивчає явища, які подаються як надзвичайні! Церква враховує зміст приватного об'явлення і бере до уваги психічне здоров'я візійнера та його релігійні уподобання. В інших релігіях їх не контролюють. Їм можна просто вірити або ні...

Ті, хто є поза Церквою, відчувають брак абсолютної впевненості у своїх знаннях про Бога та про духовну реальність. Ганді говорив, що Абсолютної Істини ніхто не знає, але зауважив, що якби можна було її пізнати, то за це він готовий віддати все, навіть життя. Він читав Євангеліє, але не визнав його Абсолютною Істиною, хоча говорив, що людство не зродило благороднішого і досконалішого вчителя від Ісуса Христа. Розум вказав йому на найдосконалішого Вчителя. Однак йому забракло віри, а, можливо, смирення, щоби визнати в Ньому Бога – Абсолютну Істину – і перед Ним упокорити свій розум.

с. Міхаела ПАВЛІК ОР – катехитка, медсестра. Упродовж 13 років провела медичний центр в Індії, навчалася в місцевому університеті, авторка багатьох книжок про містику Сходу.

За матеріалами: deon.pl (переклад о. І.ГАЛІМУРКИ)

Чужі у великому місті, або Біда сучасності

Здавалося, що навіть у пустелі люди не є такі самотні, як тут, на порожній вулиці, у центрі міста, крадькома проскакуючи перед фронтонами будівель, що тісно прилягають одна до одної, під камерами спостереження, які за всім спостерігають добре прихованими поглядами. Проблема сучасності ідентифікується такою визначною рисою, як самотність і покинутість в оазі доброти.

Він ішов у кросівках, перекинувши через ліву руку старий одяг. У правій же – тримав ковдру, яка розкрутилася й одним кінцем звисала аж до тротуару. Руку закинув за голову, щоб легше було ковдру нести. Йшов швидко, ніби було найважливіше на одному диханні дістатися визначеної мети. Це мало бути щось дуже термінове, інакше він би не рухався так швидко, не зважаючи на низеньку жіночку, яка дріботіла за ним, волочачи торбу на пластикових коліщатах. Торба, яку тягла жінка, голосно деренчала по

тротуарних плитах.

Я замислився, чи не є це якимось символом? – адже знаходжуся в серці Лондона, тобто, у певному сенсі, в центрі великої Європи. І раптом з самого ранку – отака картина. Як на мене, це – зображення біди сучасності. І біди, на жаль, не лише матеріальної. У певному сенсі так представляється сучасний європейський люмпен-пролетаріат, що уподібнюється до

давньоримського, для якого достатньо було лише «хліба й видовищ». Безперечно, це тільки один епізод, який не дає підстав робити якісь далекоглядні узагальнення. Зауважу, що не займаюся соціологічними дослідженнями й не опрацьовую жодної анкети, а лише наголошую на проблемі сучасної бідності, про яку не раз доводилося розмовляти з представниками різних середовищ.

Описана вище сценка для мене самого була відлунням тих розмов і тих висновків, до яких ми спільно доходили. То був своєрідний постріл об'єктивом «у серцевину буття» одного з численних європейських мегаполісів, коли зранку вихідного дня на його вулицях панує мертва тиша, бо всі сплять і спатимуть до обіду після нічних розваг...

Подумалося, що такої картини ніколи б не було в Сирії

або деінде на Близькому Сході. Там напевно були б якісь інші люди, разом із цією парочкою «втікачів». Були б діти, баняки, худоба... Був би якийсь двоюрідний брат чи приятель із авторозвалюхою, аби їм полегшити переїзд. А ще подумалося, що навіть у пустелі люди не настільки самотні, як тут, на порожній вулиці посеред міста...

Парочка «втікачів», мабуть, думала лише про одне: дістатися місця, де нарешті вони зможуть безпечно кинути ковдру й решту своїх нехитрих пожитків. Ну, й іще, напевно, про те, щоби сховатися від людських поглядів.

Найгірше у цій сцені було те, що чоловік та жінка не були спільниками і вони не йшли пліч-о-пліч. Їхня самотність, мабуть, була така велика, що кожен із них був чужий навіть для самого себе.

Зігмунт КВЯТКОВСКИ SJ,
deon.pl

Переклад о. І.ГАЛІМУРКИ

Чудо за заступництвом Павла VI

Лікарська комісія при Конгрегації у справах канонізації визнала 12 грудня 2013 року як «непояснюване» зцілення дитини за заступництвом Джованні Баттіста Монтіні, тобто Папи Павла VI (1963-1978).

Імовірний чудесний випадок ще має бути досліджений та оцінений богословами та кардиналами, після чого його має затвердити Папа, і лише після цього буде ustaleno дату беатифікації. Тобто ще довгий шлях до проголошення цього Папи блаженным, але, тим не менше, те, що гроно фахівців визнали зцілення чудом, значно наближає досягнення цієї мети.

20 грудня минулого року Папа Бенедикт XVI підписав декрет про героїчність чеснот Слуги Божого Павла VI, закриваючи таким чином перший етап канонічного процесу прославлення. До визначення дати беатифікації бракувало чуда, яке мало підтвердити, що ця людина справді є обранцем Божим. Тепер ця перешкода зникла. Засідання медичної консультативної комісії, яка сформулювала цю заяву, очолив доктор Патріціо Поліска – особистий лікар спершу Бенедикта XVI, а тепер Папи Франциска.

Постулятор справи о. Антоніо Мар-

раццо вибрав для експертного дослідження випадок ще не народженої дитини з початку 1990-х років у Каліфорнії. У молодій вагітній жінки лікарі виявили серйозні проблеми з плодом, і з огляду на наслідки для мозку, які настають в таких ситуаціях, запропонувати матері усунути вагітність, як єдиний шлях розв'язання ситуації. Однак молода мати відмовилася й вирішила доносити зачатку дитину, уповоючи при цьому – як сама зізналася – на заступництво Павла VI. Саме цей Папа не раз висловлювався на підтримку гідності життя (також і ненародженого) і 1968 року проголосив енцикліку «Humanae vitae».

Дитина народилася без проблем, але з розкриттям цілої справи чекали довго – аж поки дитина підросте, аби остаточно ствердити відсутність будь-яких проблем із періоду вагітності, й тим самим могли ствердити чудесне зцілення.

Ідеться про «подію справді незвичайну і надприродну, яка сталася завдяки заступництву Павла VI», – сказав о. Марраццо. Він звернув увагу, що це зцілення вписується «у лінію вчення» Папи, який дав світові таку енцикліку, а чудо це єднається «із захистом життя, вираженим у цьому документі, та з захистом сім'ї, оскільки енцикліка говорить про подружню любов, а не тільки про зачаття життя».

Протягом усього минулого року тривали жваві дискусії довкола цього випадку, насамперед у середовищі лікарів, і вчорашня заява комісії цю справу закриває. У листопаді ц. р. наступник кардинала Монтіні на посаді архієпископа Мілана, кардинал Анджело Скола, у промові до учасників симпозиуму, присвяченого подорожі Павла VI до Святої Землі (січень 1964 р.), згадав про його беатифікацію, «яка має настати досить швидко».

За матеріалами: «Gość Niedzielny»

Лев VIII (лат. Leo; †1 березня 965), сто тридцять другий папа Римський (6 грудня 963 – 1 березня 965), за походженням римлянин. Був обраний папою синодом, скликаним імператором Священної Римської імперії Оттоном I Великим.

У сучасних канонічних нормах Католицької Церкви не існує конкретного положення або статті, що прямо вказує на специфічні характеристики, якими повинен володіти кандидат на Папський престол. Хоча

Що потрібно, щоб стати Папою

протягом століть були випадки, коли Папою ставав навіть мирянин, зокрема – Лев VIII.

У сучасному «Кодексі канонічного права», що датується 1983 роком, а також в апостольській конституції «Universi Dominici Gregis» 1996 року йдеться про те, що якщо кандидат не є єпископом, то виникає необхідність єпископської хіротонії для нового Папи. Таким чином передбачається, що кандидат на Папський Престол повинен бути, принаймні, в сані священника.

Однак існують також деякі положення канонічного права, що мають не зобов'язуючий, а, здебільшого, рекомендаційний характер. Зазвичай вони враховуються при призначенні єпископа і, відповідно, застосовуються також до особи майбутнього Папи Римського. До таких рекомендацій відносяться: твердість віри, висока моральність, справжнє

благочестя, духовне завзяття, мудрість, розсудливість, людські чесноти та інші якості, що свідчать про придатність кандидата до виконання свого служіння. Крім того, він повинен володіти хорошою репутацією, бути не молодшим 35-ти років і мати за плечима щонайменше 5 років священства.

Крім того, кандидату в єпископи бажано мати належний рівень освіти, зокрема, докторський або, принаймні, кандидатський вчений ступінь з біблістики, богослов'я чи канонічного права, які отримані в університеті, ліцензованому Апостольським Престолом.

В історії Церкви відомі цікаві випадки понтифікатів:

– останнім некардиналом, що не мав жодного священного сану, але був обраний на Папський Престол, був Папа Лев VIII. Він став наступником св. Петра 4 грудня 963 року. Його хіротонізували через два дні

після обрання – 6 грудня 963 року, і пробув він на Папському Престолі до 1 березня 965 року;

– останнім некардиналом, що мав лише сан диякона і був обраний Папою – був Папа Григорій X. Його на Папський Престол було обрано 1 вересня 1271 року. Спочатку він отримав священничі свячення, і лише після цього, 27 березня 1272 року, відбулася його єпископська хіротонія. Папа Григорій X управляв Церквою до 10 січня 1276 року;

– останнім обраним на Папський Престол кардиналом, що мав лише сан диякона, був Лев X, що зійшов на Апостольський Престол 9 березня 1513 року. Він був висвячений на священника 15 березня і хіротонізований 17 березня того ж року. Папа Лев X був наступником св. Петра з 17 березня 1513 по 1 грудня 1521 року;

– останнім обраним на кафедру св. Петра кардиналом,

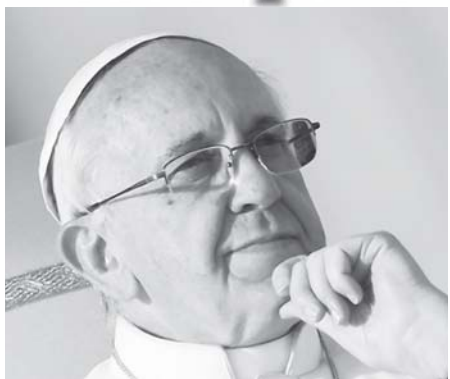
що мав лише сан священника, був Папа Григорій XVI. Він був обраний 2 лютого 1831 року, хіротонізований 6 лютого 1831 року. Церквою управляв до 1 червня 1846 року;

– останнім кардиналом, обраним на Апостольський Престол в сані єпископа, був Папа Бенедикт XVI. Хоча, мабуть, правильніше буде сказати, що ним є теперішній Папа Франциск.

Можемо по-різному оцінювати особу того чи іншого Папи; також можемо по-різному трактувати ту чи іншу історичну епоху, можемо витягати на поверхню багато різних суперечок чи аргументів, та зрозумілим є одне – Церквою керує Господь, а Папа є видимим виконавцем Його святої волі. І саме в особі Вселенського Архієрея вбачаємо сповнення Господньої обіцянки: «Я з вами по всі дні аж до кінця віку» (Мт. 28, 20).

Богдан ЯРОВИЙ

Розсекречено подробиці обрання Папи Римського

В Італії опубліковано книгу аргентинської журналістки Єлизавети Піке «Франциск: життя і революція», в якій, без посилання на джерела, містяться подробиці останнього конклаву, що відбувся у Сікстинській капелі в березні 2013 року. Як відомо, цей конклав обрав Папою Римським архієпископа Буенос-Айреса кардинала Хорхе Маріо Бергольйо.

Варто зазначити, що авторка цієї книги знайома з понтифіком понад 10 років. Їхні перша зустріч

відбулася в рамках інтерв'ю для журналу «La Nación», в якому вона працює й досі. Тоді одне із запитань стосувалося змін у Церкві, на що кардинал Бергольйо висловив свій погляд на перспективу скликання нового Собору. За його словами, II Ватиканський Собор був настільки багатий змістом та ідеями, що до сьогоднішнього дня Церква не змогла їх використовувати і реалізувати повністю. Отож, можемо розуміти, що за час свого понтифікату Папа Франциск, очевидно, намагатиметься максимально впроваджувати їх у життя Церкви. І те, що більшість учасників конклаву віддали за нього свої голоси, наводить на думку, що подібну позицію займає щонайменше половина кардиналів з тих, що мають право голосу.

Як стало відомо із повідомлення агентства KAI, яке посилається на згадану вище книгу, кардинал Бергольйо був обраний Папою Римським у шостому турі голосування

на конклаві, отримавши 90 зі 115 голосів його учасників. За словами Піке, в першому турі голосування лідером був архієпископ Мілана кардинал Анджело Скола, який набрав 30 голосів, а на другому місці йшов Бергольйо, за якого проголосували 25 кардиналів. Журналістка стверджує, що сам майбутній Папа у першому турі голосував за кардинала Сколу.

На другий день голосування кількість голосів за кардинала Бергольйо зростала, а за Сколу навпаки – зменшувалася. Як стверджує аргентинська журналістка, п'ятий тур голосування був визнаний недійсним через те, що в урні виявилось менше бюлетенів для голосування, ніж число голосуючих учасників конклаву. Тому після п'ятого туру голоси за кардиналів не рахували, а бюлетені були відразу ж спалені. Як виявилось пізніше, два бюлетені просто склеїлись і потрапили до урни як один. Після того, як у шосто-

му турі голосування кардинал Бергольйо набрав 90 голосів, із труби Сікстинської капелі пішов білий дим. Це був знак, який засвідчив – Церква має нового Папу.

Варто зазначити, що конклави проходять в обстановці суворої секретності, а їх учасники складають присягу про нерозголошення інформації. Все ж за якийсь час певна інформація просочується, як бачимо це хоча би з цієї публікації. Яким чином це стається і хто за це відповідальний – судити не нам. Та й самою Церквою ці відомості не підтверджуються і не коментуються. Ми знаємо одне: після засідань конклаву престол Глави Католицької Церкви посів 76-річний аргентинець, архієпископ Буенос-Айреса Хорхе Маріо Бергольйо. Сумнівів бути не може – саме на цього чоловіка вказав Божий Палець.

Наталія ХРУЩ

Навіщо сповідальниця і священник? – Хіба мало Бога?

Навіщо потрібен священник у примиренні з Богом? Для чого потрібен конфесіонал (сповідальниця)? Навіщо уся структура Таїнства примирення, якщо Бог не чекає ані миті, щоби простити розкаяного? Хіба замало просто сказати Ісусові про те, що болить у серці?

Так, замало, бо треба повернутися у стадо! Але все – по черзі...

Папа Франциск сказав: я – грішник. Це – найкраще визначення. І це – дивовижні слова, бо хоча ми усі грішники, але мало хто хоче в цьому зізнатися. Чи така заява Святішого Отця не пригнічує нас, малих? Що це означає – грішити? Хто такий грішник? Чи можливо не грішити? А, може, гріх апіорі вписаний у людську природу?

Не можу навіть приблизно сказати, скільки разів я уділяв розгрішення протягом восьми з лишком років священства. Не пам'ятаю історій життя всіх, кого сповідав, не занотовую гріхів, які трапляються найчастіше, й не знаю імен

більшості тих, чий голос чую за дерев'яними ґратками. Уділення таїнства покаяння, однак, для мене є виміром душпастирського служіння, який я переживаю найсильніше, бо в ньому я виразно пізнаю і відчуваю діяння Бога. Тут я пізнав Його найкраще: як щедрого у прощенні, завжди готового дати людині ще один шанс, всеціло вірного у милосерді. Не маю сумнівів, що Бог стоїть по стороні людини і що не кидася під ноги розбитому ніяким колод – Він радше вибігає йому назустріч, як батько блудного сина.

У раю, перш ніж з'явився гріх, сповідь не була потрібна. У повноті Царства Небесного вона стане минувиною. Тепер же вона є моментом, найважливішим у духовному житті, коли Добрий Пастир віднаходить загублену людину. Людина не віднаходить СЯ – її віднаходять.

Тут міг би бути й кінець: здійснилося примирення між Богом і людиною.

Насправді ж діється інакше: загублена вівця, яку Добрий

Пастир обмив і перев'язав, ще має повернутися до стада інших, залишених добропорядних дев'яноста дев'яти, що інколи буває складніше, ніж бути віднайденим. Багато хто з тих, що сповідаються, легше вірять у Боже прощення, аніж у те, що вони можуть примиритися зі своєю свекрухою, колишнім хлопцем чи сусідом. І навіть якщо вони й приймуть можливість примирення з іншою людиною, то часто залишаються в незгоді самі з собою, щораз то більше відходячи від буття простодушним дитям Божим, стовідсотково довірливим учнем, безстрашним апостолом, безумцем заради Ісуса.

Гріх порушує мою єдність однаковою мірою як із Богом, так і з людиною. Він розриває мене самого, розкраюючи моє серце. Я не повернуся до стада, якщо мене не віднайде Пастир. Однак я не віднайдуся і в стаді, якщо не переступлю бар'єр недовіри, який звівся поміж мною та іншими вівцями. Бо ж я залишив не тільки Пастиря, але також і

їх, коли пішов своєю дорогою. Спокій серця я віднайду лише через віднову довіри у відносинах із відкинутим Богом та з людьми, яких я підвів.

Сповідник може бути емпатичним слухачем, з яким я мудро порозмовляю про віру, або грубуватим нахабою, якому, до того ж, ще й трапився кепський день. Не це найважливіше! Священник представляє спільноту, Церкву, кошару. Він представляє обмовлену знайому, зраженого чоловіка, обійденого потребуємого чи розчарова-

ного приятеля. Також і їх, а не самого лише Бога, болісно зачепив мій гріх. Я примирююся з Ісусом ТА з людьми, яких скривдила моя невірність. Примирення настає не тільки по лінії Я – Бог, але також Я – Інші, а це провадить до прийняття любові Бога у моєму житті, до того, щоб я сам себе полюбив, свою історію і завдання. А звідси – вже один крок до святості.

Пйотр КРОПІШ, єзуїт,
«Credo», deon.pl

Що Церква

говорить про старість?

На питання відповідає російська служба Радіо Ватикан...

Питання: Що говорить Учительство Церкви про старість?

Відповідь: Блаженний Папа Іван Павло II неодноразово наголошував на багатстві похилого віку. Ось деякі його твердження.

Старість – це період, коли молодшає дух, і після безлічі розчарувань людина вчиться надіятися на Бога. «Церква добре знає, що багато людей наближаються до Бога особливо в період так званого «третього віку» і що саме в цей період їм можна допомогти помолодшати духом на шляху роздумів і за допомогою церковних Таїнств. Досвід, накопичений роками, веде літню людину до розуміння меж мирських речей, до глибшої потреби присутності Бога в земному житті. Розчарування, пережиті в деяких ситуаціях, навчили їх покладатися на Бога. Накопичена мудрість може бути великою перевагою не тільки для членів їхніх сімей, а й для всієї християнської громади», – стверджував Папа Войтила 1994 року.

Ще одна теза Івана Павла II: час – великий учитель: він допомагає придбати мудрість. «Старість не позбавляє власних благ, тому що, як зауважує святий Єронім, вона «зрощує мудрість і дає більш зрілі поради». У певному сенсі це – привілейована епоха премудрості, породженої досвідом, оскільки час – великий учитель. Крім того, відома молитва псалмопівця: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре» (Пс. 89, 12).

«У будь-якому віці Господь просить використовувати наші таланти!» –

стверджував Папа Войтила в листі до літніх. І ще: «Шаноблива старість [...] становить остаточний етап людської зрілості й прояв Божого благословення».

Папа Іван Павло II наголошував на ще одній важливій речі, пов'язаній з похилим віком: літні люди – це хранителі пам'яті, вони допомагають з'єднати сьогоднішнє з минулим.

«Літні, – писав блаженний Войтила, – допомагають поглянути на земні події з більшою мудрістю, оскільки пережите зробило їх більш зрілими і досвідченими. Вони є хранителями колективної пам'яті, а, значить, образами тлумачами сукупності загальних ідеалів і цінностей, які підтримують і направляють громадське співжиття. Відкидати їх означало б не зважати на минуле, в якому є корені справжнього, – заради сучасності, позбавленої пам'яті».

Іван Павло II неодноразово застерігував відкинення літніх людей з життя суспільства. Так, в енцикліці «Євангеліє життя» він пише: «Витіснити старих на задвірки суспільства або взагалі виганяти їх зі свого життя неприпустимо. Їхня присутність у сім'ї або хоча б збереження постійного зв'язку з ними, якщо житлова тісна або інші причини роблять спільне життя неможливим, має фундаментальне значення у створенні атмосфери взаємообміну і збагачує діалог між різними поколіннями. Тому обов'язково треба зберігати своєрідний «договір» між поколіннями – або відновлювати його, коли він порушений, – за яким старі батьки,

вже близькі до кінця своєї земної мандрівки, можуть очікувати від дітей опіки та солідарності, яку вони надали дітям на початку їхнього життя: цього вимагає послух заповіді Божої, що наказує шанувати батька і матір. Але це ще не все. Літні люди – не тільки «предмет» турботи, опіки та служіння. Вони роблять цінний внесок в Євангеліє життя. Вони можуть і повинні використовувати багатий досвід, накопичений за довгі роки, щоб ділитися мудрістю, свідчити про надію і любов» (94).

У «Посланні сім'ям» («Gratissimum sane») Папа зауважує, що за допомогою родоводу сім'я забезпечує «спілкування поколінь», – а потім з гиркотою констатує: «Проте час, в який ми живемо, виявляє тенденцію до скорочення сім'ї до двох поколінь. Частково так відбувається у зв'язку з житловими проблемами, що виникають насамперед у великих містах. Нерідко, однак, причина криється в переконанні, що якщо під одним дахом живе більше двох поколінь, то це заважає інтимності й створює життєві труднощі. Але це найбільш слабкий пункт: у наших сім'ях явно не вистачає людей. Немає з ким разом створювати спільне благо, ні з ким це благо розділяти. Адже благо залишається благом лише тоді, коли його створюють разом і розділяють з іншими. «До природи блага належить властивість бути поширюваним» («bonum est diffusivum sui»). Що більше благо загальне, то воно і більше власне: моє – твоє – наше. Така внутрішня логіка буття в благо, буття

в істині й любові, до якої покликана людина. Відповідно до цієї логіки, її життя стає в повному розумінні «широю самовіддачею» (10).

І, нарешті, літні люди – безцінний дар для всіх нас через їхню молитву і через жертву їхніх страждань та недуг. На одній із загальних аудієнцій 1994 року блаженний Войтила сказав, що літні люди, відповідно до згасання своїх фізичних сил, особливим чином долучаються до Страстей і Хреста Ісуса Христа. Зрілі можуть «глибше увійти в цю таємницю викупної жертви і давати свідчення віри в цю таємницю, свідчення мужності й надії, які приходять посеред труднощів і випробувань старості. Усе в житті літньої людини може послужити виконанню її земної місії. Немає нічого марного. Навпаки, її участь стає ще більш цінною для Церкви тому, що вона прихована».

«Католицький Оглядач»

«Беркутівець», що розганяв Євромайдан, збирається піти в монастир

Сержант підрозділу «Беркут» МВС України Дмитро Перінський, який брав участь в розгоні Євромайдану в ніч на 30 листопада, стверджує, що бійців «підставили», а сам Дмитро збирається після всього того, що сталося, піти в монастир, повідоляє «Релігія в Україні».

Стаж роботи Дмитра Перінського в «Беркуті» – два роки. Самому йому – 27 років, має вищу освіту, неодружений. Журналіст застав його в госпіталі МВС з чотками в руках та глянцевою книгою «Життя святих».

– Мені захотілося купити балончик з фарбою і написати на всіх парканах: «Беркут» підставили! – говорить Дмитро. – Я боюся лише Господа Бога нашого. Після всіх цих подій збираюся піти в монастир. Тобто я й раніше задумувався над цим, але тепер вже точно. Отже, хай звільняють – мені все одно. Хто знає правду, тому не страшно.

За його словами, 30 листопада надійшла інформація, що до мітингувальників прямує група ультрас, яка нібито розганятиме майдан. Наказ був затримати провокаторів і захистити студентів, яких серед протестувальників була більшість.

– Комусь потрібно було витягнути нас на бій, а вже потім вони накрутили паніку в соцмережах. При цьому «Беркут» залишився крайнім, – обурюється сержант Дмитро Перінський.

В той же час оприлюднені в інтернеті й передані до Генпрокуратури аудіозаписи радіообміну керівників спецпідрозділу «Беркут» в ніч на 30 листопада свідчать про заздалегідь спланований характер розгону мітингу на підтримку європейської інтеграції на майдані Незалежності, пише «Коммерсант».

Зараз, за словами Дмитра, бійці «Беркута» знаходяться в складній моральній атмосфері:

– Чув між лікарями розмови про нас: не хочу, мовляв, оперувати цих звірів! А ще певна група людей має намір влаштувати погром в гуртожитку київського полку «Беркут», сусіди влаштовують батькам бійців бойкот. Кричать матері услід: «Ти виростила звірку!» Мама мені дзвонить, плаче, благає кинути цю роботу. Та я вже й без неї знаю, що пора кинути. Набожним я був завжди, але думав, що добро повинне бути з кулаками. Піду таки в ченці – добре, що ще не одружився...

Сержант «Беркута» розповів також журналістові про принизливі умови, в яких живуть бійці спецпідрозділу. Так, при постійних фізичних і психологічних навантаженнях вони отримують зарплату всього 4 тисячі гривень, недоїдають, рідко бачать своїх друзин, а живуть в такому гуртожитку, «що бомжі живуть краще».

На питання, чи немає бажання «відлупцювати мітингувачів» за нанесені бійцям травми й образи, сержант відповів:

– Слухайте, ми всі – нормальні люди. Ми не звірі. Навіщо мені бити дітей, жінок? Навіщо лупити кого попало? – у натовпі ж можуть виявитися мої знайомі. А от якби керівництво віддало наказ «стріляти в народ», я вам відповідаю – ми б точно не виконали такого наказу і перейшли б на сторону мітингувальників.

ГЕНДЕР – ГЛИБОКА НЕПРАВДА ОДНІЄЇ ТЕОРІЇ

Що означає поняття ґендер?

Поняття ґендер походить від латинського слова *genus* – поняття, яке використовується перш за все для позначення граматичного роду. Якщо поняття сексуальності має на увазі біологічну, дану природою стать, то поняття ґендер має позначати т. зв. соціальну стать. А вона, як стверджують, незалежна від біологічної статі та означає, що кожна людина може вільно обирати свою стать і свою сексуальну орієнтацію: чи вона хоче бути чоловіком, а чи жінкою, чи вона хоче жити як гетеросексуаліст, гомосексуаліст, бісексуал чи транссексуал.

Яка мета

ідеології ґендеризму?

Метою ґендеризму є те, щоби всяка «сексуальна ідентичність» визнавалася, як рівноцінна. В цьому розумінні відбувається конкретне суспільне просування цієї ідеології, серед іншого, через уявне право одностатевих пар одружуватись та усиновлювати дітей, або через (гомо-)сексуалізацію дітей у дитсадках і школах.

Як слід оцінювати ґендеризм?

Позірно в ґендеризмі йдеться про зрівняння прав статей на всіх суспільних рівнях. Припинення жінки, наприклад, яке все ще панує в деяких суспільствах і культурах, засуджується справедливо. Воно не відповідає рівності чоловіка та жінки, яка закладена в побудові творіння і розвивається в побудові спасіння. Щодо цього ґендеризм має в собі щось привабливе. Однак у дійсності в цій ідеології йдеться про наступ на шлюб та сім'ю як опорні структури нашого суспільства. Несправедливість у ставленні обидвох статей не можна ліквідувати шляхом заперечення статевої полярності. Тому Церква відкидає ідеологію ґендеризму.

До того ж, назву ще такі пункти:

ґендеризм заперечує побудову творіння

Створення людини як чоловіка та жінки є розпорядженням Творця. Цим людина не може і не має права розпоряджатися. Історія створення світу стверджує, що Бог створив людину в її біполярності: «як чоловіка та жінку створив їх» (Бт. 1, 27). Ця історія закінчується констатацією, що все було «вельми добре» – все творіння загалом, а, отже, й створення людини як чоловіка та жінки (див. Бт. 1, 31).

ґендеризм заперечує

норму природи

Людина існує, згідно з побудовою творіння, як чоловік та жінка. Природничо-наукові знання говорять нам: кожна з клітин організму людини є або чоловічою, або жіночою. Це – чітка норма її існування. Різні культурні, штучні формування людини як чоловіка чи жінки не усуває цю полярність.

ґендеризм –

науково необґрунтований

Хоча ґендеризм видає з себе наукового, його основи виявляються необґрунтованими наукою. Багато визнаних дослідників заперечують результати «ґендерних досліджень». Те, що існують фізичні та психічні розлади статевої ідентичності, не усуває принципову відмінність чоловіка та жінки.

ґендеризм руйнує шлюб та сім'ю

На це було вже вказано. Шлюб ґрунтується на взаємному доповненні чоловіка та жінки. Шлюб та сім'я є основною одиницею суспільства (пор. з «Загальною декларацією прав людини» від 1948 р.). Вони є передумовою для збереження суспільства та його культурного розвитку. Вони передбачають обов'язкову і тривалу єдність чоловіка та жінки. Натомість ґендеризм розглядає будь-яку сексуальну практику (лесбійську, геївську, бісексуальну, транссексуальну) як рівноцінну з гетеросексуалізмом. Всі способи життя мають бути наділені правом на «шлюб», а разом з тим – і на штучні методи репродукції та на всиновлення дітей. В людини відбирають у такий спосіб моральну орієнтацію для правильного використання своєї свободи, яке робить її здатною до батьківства, до завдання матері чи батька.

ґендеризм шкодить жінці

Як вже було зазначено, зневажання жінки не можна подолати шляхом розмивання природних відмінностей між чоловіком і жінкою, як і шляхом домагання жінки рівності з чоловіком. Суспільство особливо має поважати жінку і в її життєзберігаючому завданні материнства. Її продуктивність не може вимірюватись лише за її професійним напрацюванням. Радше навпаки – її треба визнавати за її стан материнства, наприклад, в додатковому та пенсійному праві.

ґендеризм

шкодить чоловікові

В боротьбі за владу проти чоловіка феміністичний ґендеризм таврує чоловіка як «злочинця», а жінку проголошує «жертвою». Цей стереотипний дуалізм не відповідає дійсності та завдає шкоди ідентичності чоловіка, а також його самосприймання і сприйманню з боку соціального оточення.

ґендеризм шкодить дитині

Дитина повинна мати змогу розвиватися у стійкому шлюбі своїх (біологічних) батьків. Руйнування шлюбу та

сім'ї шляхом ґендеризму все частіше призводить у дітей та підлітків до психічних розладів. Створюються державні структури-замінники, які, однак, ніколи не зможуть дати дітям і підліткам таку саму любов і відчуття захищеності, як це є у сім'ї. Передача дітей одностатевим парам відбирає в них основу здорового психічного розвитку. Аморальна сексуальна просвіта руйнує в підростаючому поколінні будь-яку чуйність.

ґендеризм набуває тоталітарних рис

З великою стурбованістю Церква бачить, що в публічних дискусіях і в ЗМІ все більше й більше толеруються виключно аргументи ґендеризму. Хто думає по-іншому, такого відмежовують від суспільства і такому треба готуватися до юридичних санкцій. В такий спосіб все більше урізаються основні права людини стосовно релігії та свободи слова.

ґендеризм затьмарює

божественний смисл любові між чоловіком та жінкою

Ставлення Бога до людини, Ісуса Христа до Церкви описується у Святому Письмі мовою подружньої любові. Бог любить свій народ, як наречений свою наречену. Ісус Христос відданий своїй нареченій – Церкві – у вірній любові аж до смерті на хресті. Наречена, повна туги, очікує свого нареченого. В живому зв'язку з Христом і Церквою можуть бути подолані суперництво, ворожість і насильство, які обтяжують і спотворюють відносини чоловіка та жінки. Така позиція віри затьмарюється ґендеризмом.

Резюме

Папа Венедикт XVI у своїй промові перед колеґією кардиналів та курією 21 грудня 2012 року на тему ґендеризму сказав: «Глибока неправда цієї теорії та прихованої у ній антропологічної революції є очевидною ... Де свобода діяння стає свободою творення себе самого, там неминує заперечення сам Творець, а разом з цим, врешті-решт, і людина позбавляється гідності як Боже творіння, як образ Божий в справжньому сенсі свого буття. В боротьбі за сім'ю йдеться про саму людину. І стане очевидним, що там, де заперечують Бога, зникає також гідність людини. А хто захищає Бога, той захищає людину».

Я заохочую всіх вірних використовувати свої суспільні та політичні права й обов'язки для того, щоб закладена в побудові творіння та спасіння гідність людини й надалі та широкомасштабно виражалась також в правопорядку нашого суспільства.

† ВІТУС, єпископ міста Кур
SonntagsZeitung.ch
Переклад з німецької
Володимира МЕЛЬНИКА

У Трибуналі Верховного Архiepіскопа УГКЦ знаходиться у процесуальному розгляді справа оскарження правосильності укладення подружжя: Головка Любомира - Ментух Роман благословенного 23 вересня 1989 р.Б. у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, села Сокольніки, Пустомитівського району, Львівської області.

Відповідно до кан. 1192 §1 ККЦ, оцим повідомленням викликається відповідач Роман Ментух (народжений 26.08.1965 р.Б.) до Трибуналу Верховного Архiepіскопа УГКЦ, який знаходиться що знаходиться за адресою: Площа св. Юра, 5, м. Львів, 79000, Україна, для з'ясування обставин справи. Згідно декрету Роман Ментух повинен у термін 30 календарних днів (з моменту публікації цього виклику) з'явитись до осідку вищевказаного Трибуналу, заздалегідь узгодивши з нотарем Трибуналу (тел. (0322) 61-13-84) зручний час. При собі необхідно мати документ, що посвідчує особу.

У разі, якщо відповідач не з'явиться на виклик і не подасть переконливого виправдання, відповідно до кан. 1272 §1 ККЦ, суддя має право оголосити його відсутність у процесі та дати розпорядження, щоб справа велась далі аж до винесення остаточного вироку і його виконання.

У смиренні й молитві, о. ліц. Роман ІВАНЦІВ
Голова Трибуналу Верховного Архiepіскопа УГКЦ
о. Роман ТЕРЕХОВСЬКИЙ, Нотар

(Закінчення, початок у газеті «Мета» – за листопад 2013 р.Б. число 97/8)

До часу другого арешту о. Величковського в січні 1969 р. під його опікою зібралось до сотні покараних раніше тюрмами і таборами священиків та монахів, а ще понад чотири десятки осіб приведені ним в духовний стан вже у підпіллі. Були організовані й діяли в підпіллі жіночі монастирі. Церква поповнювалася молоддю, яка хотіла служити Богові. Таємні духовні семінарії, де навчалися майбутні священники, існували у Львівській, Тернопільській та Івано-Франківській областях. Реєстру із записом точних цифр і фактів тоді ніхто не провадив через стеження, провокації, навіть зради, організовані досвідченими органами КГБ. Досить сказати, що список священників станом на 1964 р., тайно переданий до Ватикану, до адресатів не дійшов.

Не забував катакомбний владика і про свячення для Церкви нових єпископів. На своє місце про всяк випадок поставив співбрата по чину Кир Володимира Стернюка.

Жертвенна діяльність владики була перервана його арештом у січні 1969 року. Львівський суд визначив йому три роки відбудовання покарання в тюрмі суворого режиму в м. Комунарськ на Донбасі. Там методами медичних, зокрема, психотропних тортур советські мучителі остаточно підірвали його фізичне здоров'я.

Ув'язнення закінчилося 27 січня 1972 року. З Києва його відправили в Югославію до рідної сестри Віри Ніколич, що проживала в м. Загреб. Звідти єпископ Василь Величковський виїхав до Риму, до Патріярха Йосифа Сліпого. Був на аудієнції у Папи Павла VI. Бесіда відбувалася по-французьки, без перекладача. В червні 1972 р. на запрошення митрополита Максима Германюка виїхав до Канади.

Щирі зустрічі з українським єпископатом, мирянами, із нашими громадами Канади й Америки збадьорили дух недавнього в'язня. Повний сил і Божого натхнення, він проводить Богослужби, реколекції, зустрічі в містах Канади й Америки. Зустрічається з православним митрополитом Мстиславом (Скрипником). Отримав звання почесного громадянина м. Вінніпег.

Такий напружений графік блаженного Василя тривав до 19 листопада 1972 року – всього п'ять місяців. Захворів важко, як говорять, в лютому 1973-го. Недуга перервала намір владики Василя поїхати на Євхаристійний конгрес до Австралії.

Прийшов до себе аж у червні. Отримав запрошення на відвідини від двох парохів у штаті Нью-Йорк: від о. Б.Смика та о. Павла Теодоровича. Та вже не було сил.

Помер блаженний владика Василь Величковський 30 червня 1973 року. Похований у Вінніпегу при великому здвигу єпископів, священників і мирян з Канади, Америки, Австралії.

Блаженний Василь Величковський – молодий священник редемпторист у 1925 році.

Родина Величковських у 1933 році. Зліва направо: тато Володимир, сестра Віра (Ніколич), мати Ганна (тримає на руках сина Віри – Василя), сестра Варвара з чоловіком Іваном Петришиним, блаженний Василь.

Після звільнення України з-під большевицького ярма в СРСР почався новий етап визнання заслуг єпископа-ісповідника перед Богом та Українською Греко-Католицькою Церквою. В 1998 р. Львівська провінція от-

Сльози блаженного Василя викликані емоціями через почуття свободи і зустріч з земляками у діаспорі. 15 червня 1972 він прибув у міжнародний аеропорт Вінніпегу Канаді після довгих років зіслання і поневірянь.

ців-редемптористів відзначала 25-ті роковини з дня відходу у вічність Кир Василя Всеволода. На будинку у Львові, де 13 років прожив владика-ісповідник, встановлено бронзовий барельєф, а в його помешканні створено музей цього великого мученика за віру.

Проголошення Кир Василя Всеволода разом з іншими українськими мучениками за віру блаженним здійснив 27 червня 2001 р. у Львові під час торжественної Літургії сам Святіший Отець Іван Павло II.

Через рік у канадському Вінніпегу настав час перенесення останків блаженного Василя Величковського із загального цвинтаря до каплиці храму св. Йосифа. Про події на цвинтарі 22 вересня 2002 року розповідає тодішній протоігумен оо. редемптористів у Канаді о. Іван Сіянчук:

«...На протязі розкопування, що тривало кілька годин, присутні співали раніше укладені Молебен та Акафист до Блаженного Василя. Накінець труну підняли із зроби, поставили на катафалк... і в торжественній процесії автомобілів повезли до шпиталю Св. Боніфація... З великою шанною труну занесли в приміщення. Настав давно очікуваний момент відкриття труни. В приготуванні до того моменту знову був відслужений Акафист. Коли кришку труни підняли, всі присутні застигли в подиві і благоговінні. Бо хоч сама труна була дуже пошкоджена водою і гниттям, тіло Блаженного Василя було цілком незатронутим. Лице його було некрите покривцем від чаши; покривець поклали ще при похороні. Коли ж його забрали, обличчя і борода променіли святістю. Руки були тілесного кольору, тримали хрест. На пальці був єпископський перстень. Всі, включно з лікарями, були приголомшені, побачивши стан тіла, котре пролежало в могилі майже тридцять літ. Воно було зовсім неторкнуте, з усіма м'язами. Хоч тіло було застигле, як у небіжчика, руки можна було згинати й пересувати. Ми всі наповнилися Божим страхом.

З великою повагою й остророжністю з тіла для його лікарської перевірки була знята одяжка. Єпископська одяжка, як і труна, були напіврозкладені і скоро розпалися. Ціле тіло помили, почистили й перевірили. Оскільки самі кінчики великих пальців на ногах вже відпали, їх уважно почистили й забезпечили; потім їх використовують, як реліквії I-го класу, розподілять по різних церквах для почитання вірними».

Зараз нетлінне тіло блаженного Василя Величковського спочиває в каплиці при храмі св. Йосифа отців-редемптористів у Вінніпегу. Тут завжди людно; до блаженного моляться, дістають за його заступництвом оздоровлення та інші потрібні Божі ласки в однаковій мірі українці й чужинці, греко-католики, римо-католики та православні з Канади і США, навіть ескімоси з Аляски.

Наш Господь Ісус Христос справедливо оцінив сили і запал свого вірного слуги: визначив блаженному Василю для жнив велетенську місіюну ниву – від України аж до Америки, і – на всі віки землі.

К. ПЕТРИШИН

Активіст про нічну зачистку Майдану «Беркутом»: «Сьогодні я повірив у Бога»

«Коли «Беркут» прорвався за барикади і став відтісняти людей, які почали молитися під звуки церковних дзвонів, у цей момент я повірив у Бога», – так на своїй сторінці у Facebook написав Федір Сівцов (Fedor Sivtsov). Зокрема, він зазначив:

«Сегодня со мной случилось три вещи:

1. Я поверил в Бога

Когда «Беркут» прорвался за баррикады и начал оттеснять людей, когда женщин и детей собрали на сцене, а тех, кто не мог там уместиться – вокруг. И люди молились и держались из последних сил, чтобы не заплакать от бессилия и страха. Когда вдруг в ночи раздался колокольный звон. И этот звон означал надежду. В этот момент я поверил в Бога.

2. Я стал националистом

Когда я увидел этих солдат – моих соотечественников, тех, кто должен олицетворять закон, тех, кто должен защищать закон в моей стране. Выполняя тупой чудовищный приказ, защищающий интересы только одного человека – президента соседней державы (нашего президента в этой стране все равно никто не признает), они шли на мирных демонстрантов – детей, женщин, стариков, и им было все равно.

Когда со сцены раздался крик – «Нас почули! З усього Києва до нас їдуть люди!». Когда я оглянулся и на месте пустыря увидел нескончаемый поток людей – украинцев, неравнодушных к судьбе своих сограждан. Простых соотечественников, вышедших на защиту мирного населения.

В этот момент я стал националистом.

3. Я освободился от страха

Когда они со всех сторон окружили площадь и теснили нас. Когда их сил не хватило, когда мы, навалившись толпой, смогли дать им отпор и если не оттеснить, то хотя бы удержать поток этих тварей.

В этот момент я освободился от страха. Поверь, я далеко не самый смелый или безрассудный в этой стране. Но сегодня я снова выйду на Майдан. За эту ночь, за этих людей, за гордость быть единой сплоченной нацией – за ту гордость, которую мы отстаивали сегодня ночью.

И я призываю тебя избавиться от сомнений и страха и выйти со мной. С нами – Бог, с нами – честь и сила, с нами – ЛЮДИ! С нами – Украина.

Вместе – к победе! Разом – до перемоги! И еще – Слава Украине!»

КИЇВСЬКА ЦЕРКВА ВІЗАНТІЙСЬКОГО (СХІДНОГО) ОБРЯДУ

В 1458 році Папа Євген ІV переводить осідок (резиденцію) Київського митрополита з Москви до Києва, де він був до монгольської навали, і призначає митрополитом Григорія (не українця, болгарина?), оскільки попередній митрополит Ізидор став патріархом у вигнанні, та визначає нову територію Київської митрополії (11 єпархій) на теренах Литовсько-Польської держави (Київська, Брянська, Чернігівська, Смоленська, Тувинська, Луцька, Володимир-Волинська, Берестейська, Перемиська, Галицька і Холмська). Київська митрополія залишилася вірною Флорентійській унії, – в той час, як інші патріархати (Александрійський, Антіохійський, Єрусалимський і Царгородський) зрелися її під тиском турків. Після здобуття Москвою патріархату 1589 року всі вони (патріархати) схилилися до Москви.

У 1461 році в Москві помирає митрополит Йона і на його місце обирають Теодозія, якого цар затвердив особисто, не просячи благословення Царгороду (що є неканонічним, незаконним), але вже з титулом «Московського і всея Руси» (без Київської). Це можна вважати офіційно початком Московської Церкви (оскільки назви «Росія» ще й досі не було). Водночас Царгородські патріархи, які під тиском турків відступили від Флорентійської унії (1439 р.), і далі вважають Київську Церкву як одну з митрополій Царгородського патріархату, незважаючи на те, що вона залишалася в єдності з Римом.

Після завоювання Візантії в 1453 році турками Царгородський патріархат втратив захист православних правителів. Православну Церкву почали переслідувати внутрішні незгоди, часто підбурювані і керовані турецькою владою. Становище патріарха було нестабільним: у другій половині XV ст. патріархи змінювались 16 разів, в XVI столітті – 22 рази, в XVII столітті – 54 рази. Брак послідовності в поведінці грецьких кіл та практикованій ними кампанії підкупів деморалізували духовенство і віруючих. Поступовий занепад Царгородського патріархату та погіршення життя Київської митрополії (КМ) під окупацією Польщі в XV столітті звели зв'язки між КМ і Царгородом до формального мінімуму.

Відсутністю чіткого підпорядкування і захисту КМ Царгородським Патріархатом скористалась окупантська Польща, яка не захотіла виконувати і визнавати умов Флорентійської унії (адже в окупанта – свої цілі). Ось чому польські магнати, шляхта, державна влада, єзуїти одержали повну свободу дій. Почався наступ – економічний, соціальний, політичний, національний, культурний і, зрозуміло, релігійний. Вони (окупанти) зайняли величезні простори із сотнями сіл, десятками міст, посадили найвищі посади в адміністрації (воеводи, старости тощо). В Україну посунула дрібна шляхта – щоб легко збагатитися. Таким чином, Польща почала активну колонізацію українців, передусім шляхти та духовенства. Багато княжих родів, якими згодом славилася Польща, спочатку були українцями. Вони на протязі XVI століття перейшли на латинський (римський) обряд і стали поляками. Тодішній архимандрит Дерманського монастиря Іван Дубович писав: «Багато визначних руських (українських) шляхтичів лише тому переселилися до Римської Церкви, що в цілій Українській Церкві не було кому повірити безпечно своїй совісті та не можна було ніде дістати духовного корму для душі». Українська шляхта змушена була посилати своїх дітей до польських шкіл, зокрема, єзуїтських, бо українських не було. На жаль, вихованці цих шкіл невдовзі переходили в польський табір.

(Далі – у наступних числах «Мети»)

Микола ВИТРИХОВСЬКИЙ,
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки

ЯК ПОВОДИТИСЯ У ХРАМІ

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

ЯК МОЛИТИСЬ, УВІЙШОВШИ В ХРАМ?

Увійшовши до храму перед богослуженням, тихо проказуємо свої приватні молитви. Традиційно вживають молитви, подані у молитовниках, чи інші молитви, які знаємо. Якщо ми прийшли на літургію, то можемо молитися молитви приготування до причастя [5].

Запізнівши на початок богослуження, приватних молитов не мовимо, а приєднуємося до спільної церковної молитви. Дехто радить проказувати приватні молитви по дорозі до храму (якщо запізнюємося).

У храмі ми не глядачі, а учасники відправи, тому співаємо разом з усіма, особливо загальновідомі тексти: Святий Боже, Вірую, Отче наш тощо. Не слід, однак, повторювати вголос тих слів, які має промовляти лише священник. Богослуження має форму діалогу, в якому одні молитви призначені лише для священнослужителів, а інші – для усієї зібраної громади.

Під час богослуження приватних молитов не промовляємо, ані не читаємо з молитовників інших текстів, окрім тих, які проспівують співці чи хор. Перебуваючи в храмі на спільній молитві, не варто виявляти занепокоєння, якщо священнослужителі чи співці допустяться якоїсь неточності. Краще пригадати власні прогрихи й просити за них прощення у Господа. Коли зауважуємо особу, що не знає, як поводитися у храмі, то не осуджуймо її і не повчаймо поспішно. Якщо треба, то можна допомогти доброзичливою порадою, а зауваження слід робити лише тим, хто брутально порушує благочестя спільної молитви.

ДІТИ В ХРАМІ

Якщо з нами у храмі перебувають діти, то пам'ятаймо, що час їх присутності в церкві має бути співмірний з їхніми можливостями зосереджуватися. Батьки мають пильнувати, щоб їхні діти поводитися належним чином: не шуміли, не бавилися, а привчалися благоговійного ставлення до святині та знали, якою має бути поведінка в храмі. Якщо діти мусять залишити церкву, то мають перехреститися і вийти, не привертаючи уваги. В деяких випадках треба самому їх вивести. Якщо мала дитина у храмі розплачеться, то одразу треба разом із нею вийти назовні. Дітям у церкві не дають нічого їсти, за винятком антидора або благословенного хліба на всенічній.

КОЛИ І ЯК

ЗАПАЛЮЄМО СВІЧКИ

Свічки (офірки) в храмі перед іконами ставимо так, щоб не перешкоджати іншим вірним молитися. Свічки варто придбати

ще перед початком богослуження і покласти їх на свічник, а на початку відправи хтось один їх засвічує. Так можна буде уникнути метушні довкола свічників та ходіння по храмі, яке відволікає увагу інших молільників. Запалені свічки – це наша жертва за померлих чи за тих, що потребують особливої Божої опіки. Некоректно дозволяти нашим дітям бавитися біля свічників, гасячи чи запалюючи свічки, бо у такий спосіб перетворюємо сакральне дійство на розвагу (попри небезпеку для дітей попектись вогнем).

Перед тим, як ставити свічки, треба переконатися у відповідності моменту богослуження, бо на деяких частинах відправи не дозволено переходити через храм, ставити свічки, цілувати

потрібно тричі перехреститися і вклонитися до царських дверей. При виході з храму промовляємо ті ж молитви, що й при вході.

ЗНАК ХРЕСТА, ПОКЛОНИ Й ІНШІ МОЛИТОВНІ ЖЕСТИ ТА ПОСТАВИ

Хрестимося і робимо поклони однозгідно з усіма богомольцями. Тобто у той самий час і спосіб, без поспіху і з належним благоговінням.

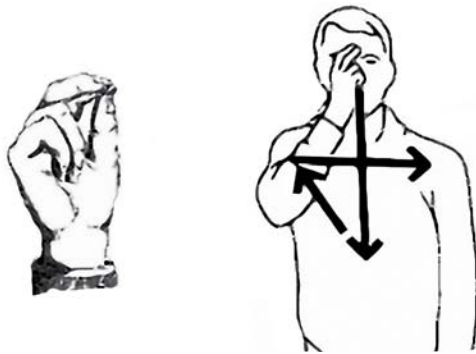
Хрестимось так: з'єднуємо три пучки правої руки (знак рівності Пресвятої Тройці) і торкаємося ними чола (щоб Господь освятить наш розум), промовляючи: «Во ім'я Отця», потім грудей (щоб Господь освятить наше серце), кажучи: «і Сина», далі – правого плеча зі словами: «і Святого Духа», й завершуємо на лівому плечі (щоб Господь освятить наші сили), кажучи: «Амінь». Опустивши руку, вклоняємось.

Хрестяться без поспіху, обов'язково торкаючись відповідних частин тіла. Хрестячись неповагу до Господа, бо хресне знамення має на меті нагадувати нам про хресну смерть Ісуса Христа, якою ми були відкуплені для вічного життя.

Хрестяться також, промовляючи інші молитовні формули, як напр., «Святий Боже, святий кріпкий...», «Господи, помилуй», «Пресвята Богородице, спаси нас», «Прийдіте, поклоніться Цареві нашому – Богу...». Поширеним є також звичай хреститися на «Алилуя, алилуя, алилуя! Слава Тобі, Боже!»; під час митаревих молитви на «Боже, милостивий будь мені, грішному» та «Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царстві Твоєм». Щодо хресного знаку на «Мир всім», то існують дві традиції, одна з яких передбачає на цьому виголосі лише схилення голови. Відмінність існує і в тому, що в деяких церквах прийнято хреститися на кожне «Господи, помилуй» та «Поддай, Господи». Хрестимось тоді, коли священник благословляє Євангелієм, чашею чи іконою. Коли священник благословляє рукою, кадить людей, а єпископ благословляє свічками, то вірні не хрестяться, лише схиляють голови. В деяких церквах однак хрестяться і на благословення рукою.

Перехрестившись, робимо поклони на знак покори перед Господом. Поклони бувають малі (поясні) і великі (земні). При поясоному поклоні нахилиємось до пояса, не згинаючи колін, майже торкаючись правою рукою землі. Земний поклон чинимо, ставши на коліна і торкнувшись головою землі.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Знак хреста

ікони на тетраподі тощо. Йдеться про такі складові богослуження:

– на літургії під час читання Апостола і Євангелія, під час херувимської пісні, після виголосу «Станьмо гідно...», під час причащення;

– на ін. богослуженнях: під час шестипсалмія утрени (коли гасять світло), на литії, коли відбувається кадження усього храму, під час читання тощо.

Збираючись до храму, варто заздалегідь приготувати гроші для пожертв і свічок, подати поминальні записки, щоб під час відправи не порушувати порядку і нікому не заважати. Полишати храм до закінчення відправи без невідкладної потреби не можна. Проповідь після Євангелія це не «перерва» в літургії, тому з храму в цей час не виходять, бо це вияв неповаги до Божого Слова, яке пояснює проповідник. Не можна покидати храм, коли на літургії виголошено: «Двері, двері в премудрості будьмо уважні». Дев'яте апостольське правило [6] з цього приводу приписує церковне покарання. Оскільки запізнення на богослуження є неповагою до церковної служби, то й передчасний вихід з церкви не є чимось іншим. «Забігання» до церкви лише «поставити свічку», як правило, свідчить про нерозуміння суті християнської молитви і намагання замінити її зовнішніми практиками, що нагадують поганські.

На закінчення богослуження

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МИРЯНИНА

ПІСНЯ

«ЄДИНОРОДНИЙ СИНУ»

Після другого антифону віряни прославляють Пресвяту Трійцю співаючи: «Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові, і нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь», а також співають пісню «Єдинородний Сину» – це коротка розповідь про життя Ісуса Христа. У цій пісні йдеться про те, що Христос є Єдинородним Сином Божим, який прийняв на себе людську природу від святої Богородиці – Діви Марії, став людиною, не перестаючи бути Богом. Згадуються Його розп'яття та смерть, якою Він врятував нас від вічної смерті. Підтверджується Його Божественна сутність, як особи Пресвятої Трійці та наша віра, що Він спасе нас.

За піснею «Єдинородний Сину» виконується друга мала екстенія, після якої священник тихо промовляє молитву третього антифону. Священник, як уже зазначалося, завершуючи цю молитву виголошує слова прославлення Пресвятої Трійці. Віряни на цей виголос відповідають співом «Амінь» і співають третій антифон.

МАЛИЙ ВХІД (ВХІД ІЗ ЄВАНГЕЛІЄМ)

Під час співу третього антифону священник тихо промовляє молитву Малого входу, в якій просить у Господа, щоб вхід відбувся разом із святыми ангелами, які спільно з нами Йому служать і прославляють Його, бо тільки Богові належить усяка слава, пошана та поклоніння. Після цієї молитви священник здійснює вхід із Євангелієм – він бере Євангеліє в обидві руки, йде направо поза престол, лівими дверима виходить перед іконостасом і стає в Царських воротах обличчям до престолу. Попереду священника йде із запаленою свічкою церковна прислуга (паламар або свічконосець).

Далі священник тихо благословляє цей вхід: «Благословенний вхід святих твоїх, завжди, і нині, і повсякчас, і навіки віків», підносить угору Євангеліє (як би показує його, символізуючи цим явлення Господа) і виголошує: «Премудрість, прости», підходить до престолу і кладе на нього Євангеліє. У відповідь на виголос священника віряни роблять поклін і співають: «Прийдіте, поклонімося і припадимо до Христа. Спаси нас, Сину Божий...» (це означає що ми з радістю і поклонінням приймаємо науку Христа Спасителя). Слово «премудрість» стосується суті Євангелія і означає, що у цій книзі премудрість Божа, яка навчає нас у що ми повинні вірити, на що можемо надіятися, та як ми повинні любити Бога і своїх ближніх. Слово «прости» («просто станьмо») стосується віруючих у храмі та закликає їх приготуватися (внутрішньо та зовнішньо зосередитися) до слухання премудрості Слова Божого.

Вихід священника із Євангелієм символізує вихід Ісуса Христа на ріку Йордан для проповідання Слова Божого серед людей та з готовими настановами для них. Те, що священник бере Євангеліє з престолу, означає, що Син Божий узяв своє вчення з неба. Церковна прислуга, що йде зі свічками перед священником, уособлює св. Іоанна Предтечу, який займався просвітою юдейського народу, готуючи їх до приходу Христа. Вогонь свічки означає, що Христос є правдивим світлом, бо приніс нам благодать Божу з неба.

Після Малого входу віруючі співають тропарі (короткі пісні про свято або Святих) і кондаки (короткі похвали свята або Святого). У неділю співають тропарі про воскресіння Христове, в урочисті свята – тропарі відповідно до Господнього свята, або свята Богородиці, або Святого, пам'ять якого Церква відзначає цього дня. Кондаки також є окремо в честь Господніх свят, окремо – в честь свят Богородиці й окремо – в честь свята Святих.

МОЛИТВА ТРИСВЯТОЇ ПІСНІ

Коли віряни співають тропарі й кондаки, священник тихо промовляє молитву трисвятої пісні: «Боже святий, що в святих перебуваєш, Тебе трисвятим голосом серафими оспівують, ...», в якій просить у Бога, який явився нам під час хрещення Ісуса Христа в трьох особах (Бог Син хреститься в ріці, Бог Святий Дух з'являється у вигляді голуба, а Бог Отець говорить з неба – «Це мій Син улюблений»), щоб Він і від нас, грішних, прийняв пісню слави, подібну до ангельської трисвятої пісні, простив нам гріхи, освятив наші душі та тіла, і щоб ми могли ревно служити Йому до кінця нашого життя. Після закінчення молитви священник виголошує слова прославлення Пресвятої Трійці, завершуючи їх словами: «І на віки віків».

Віруючі в храмі на цей виголос відповідають співом: «Амінь» та прославляють Бога в Пресвятій Трійці піснею: «Святий Боже, святий кріпкий, святий безсмертний, помилуй нас» (тричі), додаючи:

«Слава Отцю і Сину, і Святому Духові, і нині, і повсякчас, і на віки віків, амінь. Святий безсмертний, помилуй нас». Ця пісня укладена поєднанням слів ангельської пісні «Свят, свят, свят» – тричі «святий», слів праведного Давида із книги священних псалмів «Боже кріпкий і безсмертний» та благальної молитви «Помилуй нас».

ЧИТАННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА

По завершенні співу «Святий Боже...» священник виголошує: «Будьмо уважні!», благословляє рукою присутніх у храмі, промовляючи «Мир усім!», і додає: «Премудрість, будьмо уважні» (уважаймо на слова Божої премудрості, які будуть проголошені). Цими виголосами та благословенням священник вказує на те, що починається найголовніша частина Літургії Слова – читання Святого Письма. Вираз «Мир усім!» – це пастирське благословення і означає: «Нехай із цим благословенням мир і злагода прилине у ваші серця». Походить цей вираз від Ісуса Христа, який словом «мир» вітався із своїми учнями після Свого воскресіння: «Ісус став посеред них і сказав їм: мир вам» (Лк. 24, 36). Це слово стало спадщиною апостолів, що також так вітались, а з часом – і пастирським благословенням.

Після проголошених священником слів «Премудрість, будьмо уважні», віряни співають прокімен (грецьке слово – «передуючий»). Прокімен – це вірш з псалмів Давида, що проголошується перед читанням Апостола. Він підбирається відповідно до дня тижня або події, яку святкує Церква, і в ньому кількома словами розповідається про те, яка мудрість і подія буде проголошена з Апостола та Євангелія.

ЧИТАННЯ АПОСТОЛА

Коли віряни закінчать співати прокімен, священник виголошує: «Премудрість!», а читець – назву книги Діянь Апостолів або Апостольського Послання, з яких буде читатись відповідний уривок. Після цього священник знову виголошує: «Будьмо уважні» і читець читає уривок з Апостола (слухати це читання треба дуже уважно, щоб зрозуміти зміст прочитаного). Читання Апостола знаменує, що Ісус заповів своїм учням проповідувати всьому світу Його науку. Після читання Апостола священник виголошує «Мир тобі». Далі виконується так званий «алилуарій» – віряни співають «Алилуя», а читець виголошує відповідні на той день вірші, взяті з псалмів. Співом «Алилуя» (Хвалить Господа) віряни вітають промовляючого Господа перед читанням Євангелія.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

Мандруючи Інтернетом

«ВІДРЕЧИСЯ – АБО ПОМРЕШ!»

Найбільш переслідуваною релігією на планеті залишається християнство

Останні події в Єгипті привернули увагу ЗМІ до проблем християн-коптів, яких у цій арабській країні близько 9 мільйонів. Частина ісламістів, які звинувачують християн у змові проти президента-радикала Мурсі, руйнують храми, розоряють монастирі і шпиталі, нищать майно християн, а самих їх убивають або змушують зректися їхньої віри... Тому на свято Успіння Пресвятої Богородиці більшість християн у Єгипті залишилися вдома, адже велике згромадження вірних стало би легкою мішенню для екстремістів.

Зрештою, Єгипет – це лише гаряча тема: гоніння на християн відбуваються по цілому світу. За даними американської організації «Pew Forum on Religion and Public Life», християн притісняють у 130 країнах світу, юдеїв – у 75, буддистів – у 16. Найбільше кривд християни зазнають у мусульманських та тоталітарних державах. За даними звіту «World Watch List» організації «Open Doors», найгірша ситуація – у Північній Кореї, Ірані, Сомалі, Афганістані, Ємені, Мавританії, Зімбабве, Бірмі. А в Саудівській Аравії і на Мальдівах взагалі не існує свободи віросповідання – усі громадяни зобов'язані сповідувати іслам.

Під час громадянських війн і міжособних конфліктів місцевих «князьків» християни стають винним у всіх бідах «цапом-відбувайлом»...

За переписом 1987 року, в Іраку було 1,4 млн. християн. Після падіння режиму Саддама Хусейна понад 800 тисяч іракських християн стали біженцями, а ті, хто залишився, щодня ризикують життям...

Нещодавня «арабська весна» ще більше загострила ситуацію. Нестабільність, нетерпимість і ненависть на Близькому та Середньому Сході створюють атмосферу, подібну тій, що панувала в Ірані 1979 року після повалення шаха Пехлеві...

У столиці Сомалі Могадішо єпископ Сальвадор Коломбо був застрелений під час Євхаристії, після чого екстремісти почали стріляти у християн і підпалили катедру. А згодом зрівняли її з землею...

У Пакистані селянці Азії Бібі, матері п'ятох дітей, мусульмани забороняли брати воду з джерела – поки вона не перейде в іслам. Християнка відмовилася, і селяни-мусульмани вирішили здійснити самосуд. Поліція врятувала Бібі, однак під тиском радикальних імамів шеф служби безпеки наказав арештувати християнку за зневагу ісламу. Він послався на її репліку: «Ісус Христос помер за мої гріхи і гріхи світу! А що для людей зробив Магомет?» Зараз Азія сидить у карцері без вікон і вентиляції, а губернатор і міністр у справах меншин, які заступилися за Бібі, були вбиті екстремістами...

На Занзібарі, в Іраку, Колумбії (там лише цього року марксисты закатували чотирьох священнослужителів) та інших країнах священники регулярно отримують погрози, чимало християн перебувають в неволі чи піддаються тортурам.

Трагедія християн є тихою, бо про неї мало хто говорить. Обурливою є відсутність реакції з боку традиційно християнських країн: їхні уряди готові «голову покласти» за права геїв і лесбійок, однак чомусь ігнорують долю християнських меншин. Уряд Великої Британії припинив допомагати африканській Малаві після того, як двох тамтешніх геїв засудили до 14 років виправних робіт. Але той самий уряд досі стабільно переказує 350 млн. фунтів Пакистану, де Азія Бібі чекає на ймовірне повішення – таким є рішення суду першої інстанції... Західний світ аплодував падінню апартеїду в ПАР, однак проковтнув расистську політику Роберта Мугабе в Зімбабве, – як і сплановані військовою хунтою гоніння християн у Бірмі. А скільки галасу підняли через заборону гей-пропаганди у Росії! Звучали навіть заклики до бойкоту Олімпіади в Сочі. Але гомосексуалістів у РФ ніхто вирізувати не збирається. І водночас сотні тисяч християн у світі не знають, чи доживуть до кінця року...

Віто НАДАШКЕВИЧ («Високий замок»)

11 жовтня Папа Франциск призначив 45-річного священника Ендрю Коззенса, викладача теології таїнств, єпископом-помічником архидієцезії Сент-Пола і Мінеаполіса (штат Мінесота). У журналі архидієцезії «The Catholic Spirit» розповідається про незвичайні обставини народження нового єпископа.

У розповіді виданню 69-річна мати єпископа згадує, що на п'ятому місяці вагітності вона відчувала сильний біль. Швидко зорієнтувалася, що це – перейми. Чоловік привіз її до лікарні, де лікарям вдалося призупинити передчасні пологи. Але наступного дня один із лікарів, пояснюючи, що

Врятований від смерті став єпископом

сталося, повідомив, що плід деформований і що найкращий вихід – «перервати вагітність». Вагітна ж відповіла: «Це – наша дитина, і ми приймемо те, що дає нам Бог». Після цього лікар відмовився надалі піклуватися нею, а про щасливе народження дитини дбав

уже інший спеціаліст. Він навіть побився об заклад із колегами, що дитина народиться здоровою – і виграв його. Єдиною проблемою, яка залишилася з перинатального періоду нового єпископа – це схильність до алергії та астми.

Ще будучи чотирирічним дитям, перебуваючи у лікарні на лікуванні, Ендрю Коззєнс відчув прагнення присвятити себе Богу. Свою мрію він реалізував у 29-річному віці – 31 травня 1997 року, ставши священником архидієцезії Сент-Пола і Мінеаполіса.

Джерело: catholic-media

У Євросоюзі збільшується кількість країн із заборонаю одностатевих шлюбів

Хорватія стала черговою країною в переліку європейських держав із законодавством, яке передбачає винятково різностатевий шлюб, тобто шлюб чоловіка і жінки. Ця подія додала ще один аргумент у європейську дискусію щодо можливості державної реєстрації нетрадиційних шлюбів, повідомляє кореспондент порталу «Релігія в Україні».

1 грудня 2013 року в Хорватії, яка є членом Європейського Союзу, відбувся народний референдум щодо одностатевих шлюбів, – повідомляє

«Німецька хвиля». Близько 66 % громадян, що проголосували, висловились за те, щоб у Конституції Хорватії було записано про шлюб як про союз жінки та чоловіка, і лише близько 33 % висловились проти цього.

Таким чином, Хорватія поповнила список країн ЄС, які мають у своєму Основному законі визначення шлюбу як винятково гетеросексуального союзу. Крім Хорватії, такими країнами є Латвія, Литва, Польща, Угорщина та Болгарія. Заборони

одностатевих союзів на конституційному рівні мають також країни зі статусом кандидата в члени Євросоюзу – Сербія та Чорногорія.

Загалом із 28 держав-членів ЄС лише у восьми одностатевим парам дозволено реєструвати в державних органах шлюб. Одностатеві шлюби на сьогоднішній день існують у 16 країнах світу, в деяких штатах США і Мексики, а також в деяких адміністративних одиницях Австралії та Великобританії.

Нагадаємо, що

українські Церкви та релігійні організації позитивно сприймають входження України до Євросоюзу за умови збереження в країні традиційних сімейних цінностей. У Московському Патріархаті також зацікавлені в євроінтеграції Росії. При цьому офіційні представники РПЦ закликають православні держави привносити до Євросоюзу свої цінності.

За матеріалами інтернет-видань

Київські моралісти оголосили війну секс-шопам

Так ми хочемо вплинути на владу, аби вона випровадила секс-шопи за межі столиці, а також заборонити їх відкриття по всій країні», – заявив Ю.Клейнос.

Він також повідомив, що це – безстрокова акція, а в їхніх планах – зафарбувати всі «розпусні» магазини Києва.

За його словами, молоді люди керувалися законом «Про захист суспільної моралі», який порушують згадані магазини.

«Нам треба боротися за моральність! Наприклад, якби ми були мусульманською країною, то ніхто навіть не подумав би про відкриття такого роду закладів. Наших соратників ще не дуже багато, але з кожним днем до нас приєднується все більше і більше людей», – додав організатор.

Прес-служба МВС пові-

домила, що учасники акції справді мали дозвіл, а працівниками правоохоронних органів не було зафіксовано з їхнього боку жодних протиправних дій.

Проте власники секс-шопів украї розгнівані.

«Як може бути ця акція легальною, якщо вона завдає збитків власникові? Якби у вас вдома зафарбували двері і вікна, то як би ви це назвали? Звичайно, ми подали заяву в міліцію, і зараз повинно тривати розслідування», – заявила директор одного з пошкоджених секс-шопів Аліна Олександрівна.

Загалом від рук київських моралістів постраждали вже чотири торговельні приміщення – на Майдані Незалежності, вулиці Шота Руставелі, а також два магазини неподалік станції метро «Оболонь».

Вітаємо ювілярів!

У січні святкують ювілеї:

20-річчя священства – о. Орест Козут (16.01)
10-річчя священства – о. Ігор Підківка (25.01)
5-річчя священства – о. Андрій Микитюк (09.01)

50-річчя уродин – о. Степан Нанівський (09.01)
45-річчя уродин – о. Андрій Мацьків (08.01)
45-річчя уродин – о. Іван Патроник (19.01)
45-річчя уродин – о. Павло Іршак (27.01)
40-річчя уродин – о. Тарас Гринчишин (18.01)

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються. Це смішно...

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Очі мудрого – на голові у нього...» (Проп. 2, 14)

Троє старців зустрілися після довгої розлуки. Вони були вже вельми похилого віку і серед іншого заговорили про своє здоров'я.

– У мене випали всі зуби, – признався перший із них. – Мені доводиться вимочувати хліб у воді, аби проковтнути хоч декілька шматочків.

– А мені бракує слини, – сказав другий. – Що би я не їв, мені доводиться класти на язик крупинку солі.

– А я не скажуся ні на відсутність ні зубів, ні на брак слини, – каже третій. – Але сьогодні вранці мій келійник зауважив мені: «Отче, ще й полудень не настав, а ви вже з'їли три величезні буханки хліба!» Воістину, пам'ять мене покинула...

Один старець сказав: «Всевишній дав нам двоє вух і лише один рот. Це для того, щоб ми говорили удвічі менше, ніж слухаємо».

Один розбійник був смертельно поранений в якійсь сутичці. З останніх сил він приповз до келії відлюдника і простогнав:

– Отче, я терплю пекельні муки!

– Як, уже? – вигукнув здивовано відлюдник.

Один ігумен прийшов до старця за порадою:

– Отче, якою має бути проповідь?

– Проповідь, – каже старець, – повинна мати хороший початок і хороший кінець. А потім тобі слід якомога більше зближувати їх один з одним.

Один старець, дивлячися на пса, подумав: «У нього так багато друзів тому, що він набагато частіше махає хвостом, аніж язиком».

Кажучи про Адама, один старець промовив: «Адам виявився першим з довгої черги мужів, що скаржаться на їжу, отриману від дружини».

В одному монастирі старець довго розтлумачував братії Писання. Раптом він зауважив, що один із братів спить.

– Я продовжу, коли цей брат прокинеться, – сказав він.

Але один із ченців заперечив:

– Я думаю, що брат прокинеться, коли ви закінчите...

У мережі з'явилося декілька відеороликів, де пара молодих людей серед білого дня безперешкодно зафарбовує вітрини і вивіски київських інтим-магазинів. Організатор акції Юрій Клейнос, який очолює рух «Тверезий Київ», розповів, що це повністю легальна акція – були надіслані заявки в КМДА й отримані позитивні відповіді, повідомляє «Релігія в Україні».

«Ми хочемо не допустити морального розкладу суспільства, хочемо захистити дітей від негативного впливу, який несуть ці магазини, викликаючи у них своїм зовнішнім виглядом інтерес до розпусного життя.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більше редактор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПРАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6500 примірників, Замовл. №